

พระจันทร์วันเพ็ญ

ความงดงาม...อันเป็นนิรันดร์

ศิลปะอันงดงามที่สุด...ในโลกนี้
หากไม่มีผู้กล่าวถึง
จะเห็นความงดงามของผลงานชิ้นนั้นได้อย่างไร
ความงดงามของศิลปะใดใด...ในโลกนี้
จึงเป็นเพียงความงดงามที่มีวันสิ้นสุด
และจำกัดด้วยกาลเวลาเสมอ
แต่...ความงดงามอันเป็นนิรันดร์นั้น
เป็นความงดงามที่แท้จริง มีจิตวิญญาณ
และมีการสืบทอดอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เฉกเช่น

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้มีดวงใจใสบริสุทธิ์

งดงามดุจดั่งพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ

ทอแสงนวลกระจ่าง

นำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายให้เป็นผู้มีใจงดงามได้

ความงดงามนั้น จึงเป็นความงดงามที่แท้จริง

และเป็นนิรันดร์

เป็นสุดยอดของผลงานศิลปะทั้งหลาย

ขอเชิญร่วมพิธี
จุดไฟแก้วสลายร่าง
คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้เป็นปูชนียาจารย์ของเรา
ในวันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕
ณ วัดพระธรรมกาย
ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

คำนำ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
เป็นแบบอย่างอันงดงามยิ่งของบุคคลผู้สร้างชีวิตด้วยคุณงาม
ความดี

ท่านพัฒนาตนจากจุดเริ่มต้นที่มีได้แตกต่างจากใครๆ
หากด้วยความเพียรพยายามอันประกอบด้วยสติ และปัญญา
ที่สมบูรณ์ รวมทั้งความเสียสละอันยิ่งใหญ่ จากดวงใจเปี่ยม
ด้วยมหากรุณา ท่านจึงสามารถสร้างวัด สร้างคน นำพา
ชีวิตของตนและชาวโลกให้ก้าวไปในครรลองแห่งคุณธรรมอัน
งดงามสว่างไสว บริบูรณ์ด้วยความสุข และความสำเร็จได้
ดังที่ปรารถนา

ความซาบซึ้งประทับใจ ตลอดจนความเคารพศรัทธา
ในพระคุณ และคุณวิเศษของคุณยาย ที่มีอยู่ในใจอย่างเต็ม
เปี่ยม จึงกลายเป็นแรงบันดาลใจให้เหล่าพระภิกษุ สามเณร

ตลอดจนอุบาสก อุบาสิกา สาธุชนผู้มาปฏิบัติธรรมได้รับความสุขในร่มบารมีธรรมของคุณยาย ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวของคุณยายให้โลกได้รับรู้ ซึ่งเนื้อหาส่วนหนึ่งได้นำมารวบรวมไว้ใน “พระจันทร์วันเพ็ญ ๒” นี้แล้ว

เชื่อมั่นว่า “พระจันทร์วันเพ็ญ ๒” จะเป็นเล่มหนึ่งที่ส่งเสริมให้ท่านผู้อ่านมีกำลังใจในการฝึกฝนตนเองเพื่อสร้างบารมีให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

กราบขอบพระคุณ และอนุโมทนาบุญต่อท่านผู้ถ่ายทอดเรื่องราว และผู้ให้การสนับสนุนทุกท่าน

คณะผู้จัดทำ

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร

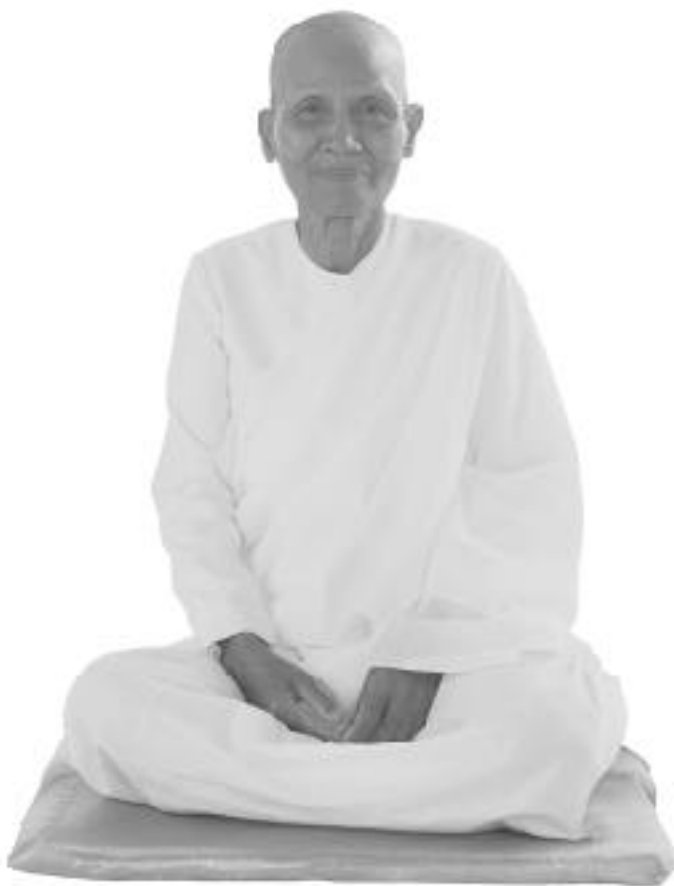
๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สารบัญ

คุณยายผู้ทรงคุณธรรม -----	๙
พระไพฑูลย์ ธมฺมวิปฺโล	
พระเจดีย์กับคุณยาย -----	๒๒
พระณรงค์ ทนฺตจิตฺโต	
การหล่อหลอมลูกศิษย์ของคุณยาย -----	๔๔
พระมหาประพัฒน์ จิรวโส	
ความยอดเยี่ยมทั้งปวงที่คุณยายสร้างไว้ -----	๕๕
พระนพดล สิริวิโส	
หลักการสรรเสริญพระคุณของคุณยาย -----	๖๕
พระมหาวิระชัย วีระโย	

คงอยู่ในใจ...มิรู้ลืม -----	๓๙
พระประเสริฐกิจ สุ่มเื้อ	
พระคุณของคุณยาย -----	๘๓
กล้าพวง - กล้าเรณู โชคอนันต์ตระกูล	
เหนือคำบรรยาย -----	๙๔
กล้าดวง บงกชเกตุสกุล	
พบวัดดี พระดี และคนดี -----	๑๐๐
กล้าประยงค์ ปีกขาว	
ประทับอยู่ในความทรงจำ -----	๑๐๖
กล้าנגชนก ปัญญาจงเจริญ	
หลานยาย...อย่าดี้อ อย่าช่นนะ -----	๑๑๘
กล้าว่าที่ร้อยตรีหญิงกล้าณี โพธิสาร	

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คุณยายผู้ทรงคุณธรรม

โดย พระไพฑูลย์ ธมฺมวิปฺโล

...ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาลนี้
จะมีสักกี่คนที่ตั้งความปรารถนา
ที่จะปราบพญามารให้หมดสิ้น...

พระไพฑูลย์ ธมฺมวิปฺโล

อายุ ๔๒ พรรษา ๑๗

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๘

การศึกษาทางโลก : อุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต

คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยี

พระจอมเกล้า วิทยาเขตพระนครเหนือ

การศึกษาทางธรรม : นักรธรรมเอก

งานพระศาสนา : ดูแลด้านการจัดงานบุญใหญ่
งานเผยแผ่ และงานบุคคล

วันนี้เป็นวันที่ ๔ ของงานบำเพ็ญกุศลภาคค่ำ อาตมามีความประทับใจในคุณธรรมของคุณยายอาจารย์ ซึ่งทำให้สามารถประคับประคองตัวเอง และรักที่จะอยู่สร้างบารมีกับหมู่คณะมาได้ถึงวันนี้ โดยสรุปมีอยู่ ๒ ประการคือ

ปณิธานอันยิ่งใหญ่ของคุณยายอาจารย์ และความซื่อสัตย์ของเราที่ได้เป็นลูกหลานอยู่ในวงบุญของคุณยายอาจารย์

ในวัฏสงสารอันยาวไกล การเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้นยากยิ่ง ในแต่ละภพจะมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นก็ไม่เกิน ๕ พระองค์ ที่ผ่านเราไปเมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปี เป็นพระองค์ที่ ๔ คือ พระสมณโคดมสัมมาสัมพุทธเจ้า

มีคำกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก (อรรถกถาสัมปสาทนีย-
สูตร ที่มกนิกาย เล่มที่ ๑๕ หน้า ๒๑๔) พรรณนาคุณอันยิ่งใหญ่
ของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า โดยพระสารีบุตรซึ่งเป็นผู้ที่พระ
ลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงแต่งตั้งเอาไว้ให้เป็นผู้เลิศด้วยปัญญา
เปรียบเสมือนพระธรรมเสนาบดี สถานที่ใดที่พระสารีบุตรเดิน
ทางไปแสดงธรรม ก็เหมือนพระพุทธร่องค์เสด็จไปเอง

แม้ว่าพระสารีบุตรจะมีปัญญามาก เมื่อท่านกล่าว
สรรเสริญคุณของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า จากสิ่งที่ได้รู้ได้เห็น
ท่านอุปมาไว้ว่า เหมือนแม่น้ำแห่งหนึ่งมีน้ำท่วมล้น มีปริมาณ
มาก กว้างถึง ๑๘ โยชน์ (๑ โยชน์เท่ากับ ๑๖ กิโลเมตร) มี
บุรุษคนหนึ่งเอากันเข้มนุ่มลงไปในน้ำเพื่อที่จะตักน้ำขึ้นมา น้ำ
ที่ตักขึ้นมานั้นมีส่วนน้อย แต่น้ำที่ไหลท่วมล้นไปมีปริมาณ
มากฉันใด พระพุทธร่องค์ที่พระสารีบุตรสามารถนำมากกล่าว
สรรเสริญตามที่ท่านได้รู้ได้เห็น ก็มีปริมาณเพียงน้ำที่ตักกันเข้มนุ่ม
ฉันนั้น

บุคคลใดบุคคลหนึ่งเอานิ้วมือจับฝุ่นขึ้นมา ฝุ่นนั้นมี
ปริมาณน้อยเมื่อเทียบกับฝุ่นในแผ่นดินฉันใด พระพุทธร่องค์ที่
พระสารีบุตรรู้เห็น และนำมากกล่าวสรรเสริญได้ ก็เป็นเพียงฝุ่น
ในกำมือเท่านั้น

นิ้วที่ชี้ไปในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ หรือนิ้วที่ชี้ไปใน

นภาภาค ตรงไหนที่นิ้วชี้ไปถึงน้ำในมหาสมุทร หรือชี้ไปถึง
อากาศในนภาภาค ส่วนที่นิ้วชี้ถูกเมื่อเทียบกับส่วนที่นิ้วชี้ไม่ถูก
แล้ว ส่วนที่นิ้วชี้ถูกนั้นมีปริมาณเพียงน้อยนิดฉันใด พระพุทธ
คุณที่พระสารีบุตรรู้เห็น และนำมากล่าวสรรเสริญได้ก็มีเพียง
ปริมาณน้อยนิดฉันนั้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งจะตรัสสรรเสริญ
พรณาคูณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง ตลอด
ระยะเวลาอันยาวนานเป็นกัป กัปนั้นล่วงไปแล้ว หมดไปแล้ว
ก็ยังคงกล่าวพระพุทธานุคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่จบสิ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเกิดขึ้นได้ยากยิ่ง พระบรม
โพธิสัตว์ทั้งหลายที่ปรารถนาพระโพธิญาณ จะต้องบำเพ็ญ

บารมีอย่างยาวนานทีเดียว อย่างน้อยที่สุดก็ ๒๐ อสงไขยกับ
แสนกัป คือตั้งความปรารถนาในใจ ๓ อสงไขย สร้างบารมี
แล้วเปล่งวาจาตั้งความปรารถนาให้มหาชนได้ทราบอีก ๙
อสงไขยกับแสนกัป หลังจากที่ได้รับพุทธพยากรณ์จากพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก่อนอีก ๔ อสงไขยกับแสนกัป

พระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลายจึงต้องอาศัยความเพียร
อย่างต่อเนื่องยาวนาน พระองค์จะต้องสละทรัพย์ อวัยวะ
และชีวิต เพื่อแลกกับการบำเพ็ญบารมีทั้ง ๑๐ ประการ มีทาน
บารมีเป็นเบื้องต้น มีอุเบกขาบารมีเป็นที่สุด และความ
ปรารถนาที่จะพาสรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่พระนิพพานนั้นจะ
ต้องไม่เลือนลางไปจากหัวใจของท่าน ตั้งแต่วันแรกที่ตั้ง

ความปรารถนา จนกระทั่งเมื่อพระองค์ทรงบรรลुพระสัมมา
สัมโพธิญาณ

แต่หากจะมีใครสักคนหนึ่งมีหัวใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์
มีความปรารถนาที่จะพาสรรพสัตว์ทั้งหลายตลอดแสนโกฏิ
จักรวาล อนันตจักรวาลเข้าสู่พระนิพพานให้หมดสิ้นไม่มีเหลือ
เลย แม้มนุสสของบุคคลนั้นจะยังไม่สำเร็จจุลวง เราควรจะ
ตั้งท่านนั้นไว้ในฐานะใด? ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันต-
จักรวาลนี้ จะมีสักกี่คนที่ตั้งความปรารถนาที่จะปราบพญามาร
ให้หมดสิ้น

หนึ่งในบุคคลอันหาได้ยากยิ่งนั้น ท่านประดิษฐานอยู่
ในเรือนทองข้างหน้าของพวกเรา ร่างเล็กๆ ของคุณยาย
อาจารย์ที่เก็บดวงใจอันยิ่งใหญ่ไว้ เป็นเสมือนเมล็ดโพธิ์เล็กๆ
ที่เก็บความยิ่งใหญ่ไว้ในภายใน ทำอย่างไร เราจึงจะได้ติดตาม
สร้างบารมี อยู่ในวงบุญของท่านไปทุกภพทุกชาติ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเหตุที่ทำให้เกิดความรัก
และความผูกพันไว้ ๒ ประการ

ประการแรก คือ ความเป็นผู้คุ้นเคยกันมาในอดีต เคย
อยู่ร่วมกันมา เคยสร้างความดีสร้างบุญร่วมกันมา

ประการที่ ๒ เคยเกื้อกูลกันในปัจจุบัน ก็เป็นเหตุให้
เกิดความรักและความผูกพันได้

ครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาลขณะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จออกบิณฑบาต พราหมณ์เฒ่าผู้หนึ่งได้เข้ามาทอดพระ บาท
ของพระองค์แล้วกล่าวว่า “ลูกไปไหนมาๆ” เรียกพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าว่าเป็นลูก พระสาวกทั้งหลายที่เห็นเหตุการณ์อยู่
ต่างก็ทราบว่พระพุทธรบิดาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ
พระเจ้าสุทโธทนะ กษัตริย์ผู้ปกครองเมืองกบิลพัสดุ์ ไม่ใช่
พราหมณ์เฒ่าผู้นี้ พราหมณ์ได้อาราธนาพระศาสดาเสด็จไปที่

บ้าน

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าผู้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณเป็นเลิศ ก็เสด็จตามคำอาราธนาของพราหมณ์ เมื่อไปถึงบ้านแล้ว พราหมณ์เรียกนางพราหมณีออกมาพบ นางพราหมณีเห็นพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าก็ร้องไห้ด้วยความปิติ แล้วก็กล่าวว่า “ลูกไปไหนมา ทำไมไม่มาดูแลพ่อกับแม่ที่ชราภาพมากแล้ว”

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงแสดงธรรมโปรดพราหมณ์ทั้งสอง จบพระธรรมเทศนาแล้วพราหมณ์ทั้งสองก็ได้บรรลुธรรมเป็นอนาคามีบุคคล แล้วท่านก็ตรัสให้ภิกษุทั้งหลายผู้สงสัยว่าเหตุไฉนพราหมณ์ทั้งสองนั้นจึงเรียกพระองค์ว่าเป็นบุตร

พราหมณ์ทั้งสองนี้เคยเกิดเป็นพ่อแม่ของพระองค์มาถึง ๕๐๐ ชาติ เคยเกิดเป็นลูก ป้าของพระองค์ในอดีตถึง ๕๐๐ ชาติ เคยเกิดเป็นอาเป็นน้า ๕๐๐ ชาติ พระองค์ตรัสว่า เราเจริญเติบโตในมือของพราหมณ์ทั้งสองนี้ ตลอดต่อเนื่อง ๑,๕๐๐ ชาติไม่ขาดเลย ความรัก ความผูกพัน ความคุ้นเคย จึงทำให้พราหมณ์ทั้งสองเรียกพระองค์ว่าเป็นบุตร

พวกเราทั้งหลาย มีโฆคัณ्हมหาศาลที่มีโอกาสมาสร้างบุญร่วมกับคุณยายอาจารย์ ตั้งแต่ท่านยังมีชีวิตอยู่

พระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตต-ชีโว) ท่านเล่าให้ฟังว่า คุณยายเคยสอนเอาไว้ว่า ถ้ารักใคร่แล้ว

ให้ชวนเขามาทำบุญ โดยเฉพาะคุณพ่อ คุณแม่ ลุง ป้า น้า อา เพื่อนสนิทมิตรสหาย ก็ขอให้ชวนเขามาทำบุญร่วมกัน ถ้าเราไม่ชวนเขามาทำบุญร่วมกัน ก็ไม่มีบุญที่จะผูกพันกัน ต่อไปก็จะเริ่มห่างกันไปเรื่อยๆ จากคิบบเป็นคอก จากคอกเป็นวา จากวาเป็นโยชน์ แล้วก็ห่างกันไปเรื่อยๆ จึงเป็นโอกาสดีของพวกเขาทั้งหลายที่มาช่วยบุญกับคุณยาย

จะขอเล่าเรื่องของบุคคลหนึ่ง นำเสียดายที่เขาไม่ใช่คตಿಯ่างพวกเรา บุคคลนั้น คือ กาฬเทวิลดาบส

ครั้งเมื่อพระบรมโพธิสัตว์จุติเข้าสู่พระครรภ์ของพระพุทธรมาดา เมื่อท่านประสูติจากพระครรภ์ ในครั้งนั้นกาฬเทวิลดาบสเป็นนักบวชประจำตระกูล และเป็นที่เคารพเลื่อมใสอย่างยิ่งของพระเจ้าสุทโธทนะและชาวเมือง

กาฬเทวิลดาบสนี้ได้สมบัติ ๘ ทรงอภิเษกมาแล้ว ๘ หนแล้ว ๘ หนแล้ว ท่านชอบไปพักที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ครั้งหนึ่งท่านเห็นเทพบุตรและเทพธิดาทั้งหลายสนุกสนานรำเริงยินดีเป็นพิเศษ ท่านก็เข้าไปถามเทพบุตรและเทพธิดาทั้งหลายว่า รำเริงยินดีด้วยเหตุอะไร เทพบุตรและเทพธิดากล่าวตอบว่า ขณะนี้พระบรมโพธิสัตว์ประสูติออกจากพระครรภ์ของพระพุทธรมาดาแล้ว อีกไม่นานจะได้มีโอกาสฟังธรรมจากพระบรมโพธิสัตว์ที่จะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดีใจเหลือ

เกิน เมื่อฟังธรรมแล้วก็จะทราบหนทางแห่งความหลุดพ้นจาก
วัฏสงสาร

เมื่อกาฬเทวิลดาบสทราบดังนั้นก็เหาะลงมา เข้าไปสู่
พระราชวัง หวังจะได้เห็นพระบรมโพธิสัตว์ พระเจ้าสุทโธทนะ
ทรงจัดอาสนะให้กาฬเทวิลดาบสแล้ว ทรงนำพระบรมโพธิสัตว์
มา เพื่อปรารภนาจะให้ไหว้พระดาบส เมื่อพาพระบรมโพธิ
สัตว์มาถึง แทนที่พระบรมโพธิสัตว์จะไหว้พระดาบส พระบาท
ทั้งสองของพระโพธิสัตว์กลับขึ้นไปประดิษฐานบนชฎาของ
พระดาบส พระดาบสเห็นเหตุการณ์นั้น ก็ระลึกชาติทราบว่า
กুমารนี้ คือ พระบรมโพธิสัตว์ และระลึกไปในอนาคตก็เห็น
พระบรมโพธิสัตว์นี้จะได้ตรัสรู้ธรรมเมื่ออายุ ๓๕ ปี จึงแยมยิ้ม
ด้วยความดีใจ

จากนั้นก็ระลึกชาติต่อไปดูตัวเองว่า จะมีโอกาสฟัง
พระธรรมเทศนาหรือไม่ ครั้นทราบว่าตัวเองจะตายเสียก่อน
แล้วไปเกิดในพรหมโลกชั้นอรุพพรหม ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายไม่ไปแสดงธรรม ท่านก็ร้องไห้ด้วย
ความเสียใจที่จะไม่มีโอกาสได้ทราบหนทางแห่งความหลุดพ้น

พระเจ้าสุทโธทนะรวมทั้งมหาอำมาตย์ทั้งหลายเห็น
พระดาบสหัวเราะแล้วก็ร้องไห้ จึงเกิดความแปลกใจ ได้ถาม
พระดาบส ท่านก็บอกว่าที่ท่านแยมยิ้มครั้งแรกนั้น เป็นเพราะ

เห็นพระบรมโพธิสัตว์จะได้ตรัสรู้เป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าจึง
เกิดความปีติยินดี ส่วนที่ร้องไห้เพราะท่านจะมีชีวิตอยู่ไม่ทัน
ได้ฟังธรรม มัจจุรจะมาพรากชีวิตไปเสียก่อน

แม้บุคคลที่ฝึกตัวมามาก แต่ไม่รู้หนทางอันประเสริฐ
ที่จะไปสู่ความหลุดพ้นก็เป็นที่น่าเสียดาย

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมา พระเดชพระ
คุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) ท่านเล่าให้ฟังว่า
ตอนที่ท่านยังไม่ได้บวช ท่านเคยฝันว่าเห็นบ้านทรงไทยหลังหนึ่ง
ท่านขึ้นไปบนบ้าน เห็นพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ที่ด้านหน้า
พระพุทธรูปนั้นมีถาดเงินใบหนึ่งวางอยู่ พระพุทธรูปก็บอกว่า
ให้ไปเปิดหน้าต่างออก ในฝันท่านก็เดินไปเปิดหน้าต่าง ทันท
ที่เปิดหน้าต่างดวงดาวมากมายบนท้องฟ้า ก็ตกพรุ้งพรุ้ง
เป็นสาย เข้ามาทางหน้าต่าง แล้วลงมาที่ถาดเงินนั้น มีบาง
ส่วนที่พลัดไปตกที่คูน้ำข้างบ้าน ท่านนำความฝันนี้มาเล่าให้
คุณยายฟัง

คุณยายก็ทำนายฝันว่า

“อีกหน่อยคุณจะได้บวช จะมีผู้มีบุญบารมีแก่ๆ
ทั้งหลายมาร่วมสร้างบุญบารมีกับคุณ ดวงดาวที่ตกลง
มาในถาดก็คือผู้ที่มีบุญที่มาถึงคุณ มาร่วมสร้างบารมีกับคุณ
แต่บางส่วนเขาก็มาไม่ถึง”

เป็นความโชคดีของพวกเราทั้งหลายที่ได้มาร่วมสร้าง
บารมีกับคุณยายอาจารย์ และพระเดชพระคุณหลวงปู่ นี่คือ
พระคุณของคุณยายที่อาตมาประทับใจ ซึ่งพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ธัมมชโยได้เคยกล่าวไว้เป็นประโยคสั้นๆ แต่มี
ความหมายมากมายว่า “ถ้าไม่มีคุณยาย ก็ไม่มีวัดพระ
ธรรมกาย”

อาตมาอยากให้ทุกท่าน ได้หยุดพิจารณาว่า หาก
๓๐ ปีที่ผ่านมาไม่มีวัดพระธรรมกาย ขณะนี้เราจะอยู่ ณ จุด
ใดในการแสวงหาประโยชน์ของชีวิต

เรากำลังแสวงหาประโยชน์ในชาตินี้ คือ ตั้งเนื้อ
ตั้งตัวให้ได้

หรือกำลังแสวงหาประโยชน์ในชาติหน้า คือสั่งสมบุญกุศลเพื่อไปสู่สุคติ

หรือกำลังแสวงหาประโยชน์อย่างยิ่งคือ แสวงหาหนทางพระนิพพาน

หรือจะปล่อยให้ชีวิตไหลไปตามกระแสโลก เกิดมาทำมาหากิน มีครอบครัวเลี้ยงลูกเลี้ยงหลาน แล้วก็จากโลกนี้ไปเหมือนนกกา

แต่ ณ วันนี้ เดียวนี้ พวกเราทั้งหลาย เป็นลูกหลานของคุณยาย อยู่ในวงบุญสร้างบารมีร่วมกับคุณยายอาจารย์

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่อาตมาประทับใจ และเป็นสิ่งที่ประทับใจประกอบตัวเองมาได้จนถึงปัจจุบันด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ ความโชคดีของเราที่มีครูที่มีปณิธานอันยิ่งใหญ่ และเป็นโชคดีของเราที่ได้มาเป็นลูกหลานอยู่ในวงบุญของคุณยาย

พระเจดีย์กับคุณยาย

โดย พระณรงค์ ทนตจิตฺโต

“คุณยายเป็นที่พึ่งทางใจ แค่เพียงเรานึกถึงท่าน
เมื่อเรามีความทุกข์ เมื่อเราท้อ เมื่อเราเจ็บ
เมื่อเราเจออุปสรรค ความทุกข์ ความท้อ
และอุปสรรคเหล่านั้นเหมือนละลายไป”

พระณรงค์ ทนตจิตฺโต

อายุ ๓๗ ปี พรรษา ๑๖

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๔

การศึกษาทางโลก : ประโยควิชาชีพชั้นสูง (ช่างสำรวจ)

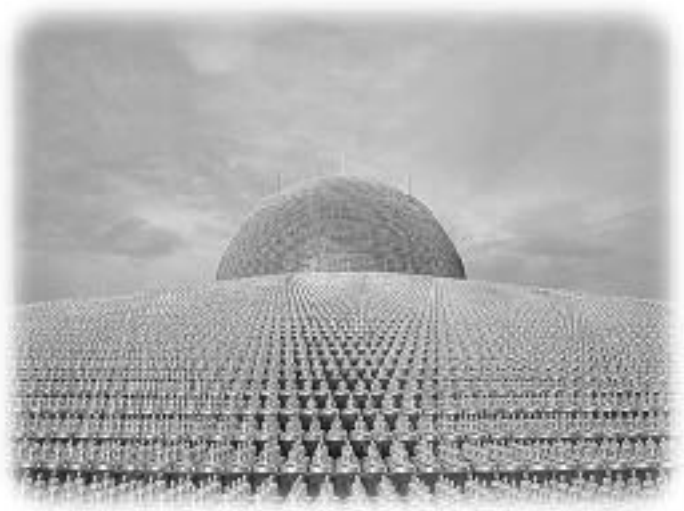
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต

ทุ่งมหาเมฆ (วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ)

การศึกษาทางธรรม : นักรธรรมเอก

งานพระศาสนา : พระอาจารย์ประจำโครงการ

ปฏิบัติธรรมพิเศษ

เมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่แล้ว อาตมาได้ฟังถ้อยคำ
 ประโยคหนึ่ง ซึ่งพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ
 (หลวงพ่อัมมชโย) ได้กล่าวถึงคุณยายเป็นถ้อยคำที่ลึกซึ้งกินใจ
 และประทับใจมากกว่า “คุณยายนั้นเปรียบประดุจพระเจดีย์
 ใหญ่” อาตมาได้ไตร่ตรอง และพิจารณาว่าคุณยายกับพระ
 เจดีย์มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ทำไมพระเดชพระคุณหลวง-
 พ่อจึงอุปมาคุณยายกับพระเจดีย์เช่นนั้น

คุณลักษณะของพระเจดีย์ กับคุณยายอาจารย์
 มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง มีความสัมพันธ์กันอย่าง
 น้อย ๕ ประการ คือ

ประการที่ ๑ พระเจดีย์ใหญ่นั้นอยู่ใกล้ก็มองเห็น อยู่ไกลก็มองเห็น

อยู่ใกล้ก็เห็น อย่างเช่น มหาธรรมกายเจดีย์ของเรา เมื่อเราออกไปข้างนอก อยู่ใกล้ถึงบางชั้น (ห่างประมาณ ๗ ก.ม.) ถ้ามองเข้ามาก็จะเห็นมหาธรรมกายเจดีย์สีทองของเรา มีความงดงามได้อย่างชัดเจน แม้ทางอากาศ มองลงมาจาก เครื่องบิน ก็สามารถมองเห็นมหาธรรมกายเจดีย์ได้ชัดเจน เช่นกัน

คุณยายก็เช่นเดียวกัน คนอยู่ใกล้ก็ฟังพาท่านได้ คนอยู่ไกลก็ฟังพาท่านได้ การมีที่ฟังเป็นสิ่งสำคัญ บุคคลทั้งหลาย ต่างแสวงหาที่ฟังด้วยกันทั้งสิ้น แต่จะมีสักกี่คนที่จะได้ที่ฟังที่ถูกต้องร่องรอยตามคำสอนของพระลัมมะลัมพุทเธเจ้าบ้าง

คุณยายเป็นที่ฟังทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ ให้กับลูกหลานทุกๆ คน ทุกเพศ ทุกวัย ทุกภาวะฐานะ

ที่กล่าวว่าคุณยายเป็นที่ฟังทางกายนั้น ตั้งแต่ภายนอก ดูบุคลิกภาพ ความสงบ ความเรียบร้อยของท่าน แม้บุคคลหนึ่ง บุคคลใดมีความเร่าร้อนใจมา เมื่อได้มาพบคุณยาย ความเร่าร้อนก็ดับไป กลายเป็นความจำเย็น บางท่านมีความทุกข์มาหาคุณยาย แม้คุณยายยังไม่ได้พูดคุยอะไรเลย เพียงแค่เห็นหน้าท่าน ความทุกข์เหล่านั้นก็ละลายไปทันที

คุณยายเป็นที่พึ่งทางวาจา พระเดชพระคุณหลวงพ่อ
ธัมมชโยได้กล่าวว่า ตั้งแต่ได้ศึกษาธรรมะกับคุณยายมากกว่า ๓๐
ปี พบว่าคุณยายท่านพูดเป็นอรรถเป็นธรรมเสมอ ไม่เคยเห็น
ท่านพูดอะไรโลเล หรือล้อเล่นเลย

ประการสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่ได้ยากอย่างยิ่งในมวล
มนุษย์ทั้งหลายคือ การไม่นินทา การนินทานั้นเป็นปกติของ
ปุถุชนทั่วไป ไม่ว่าชายหรือหญิง ผู้หญิงอาจจะมีตรงนี้มาก
นิดหนึ่ง แต่คุณยายไม่นินทาเลย กว่า ๓๐ ปีที่พระเดชพระคุณ
หลวงพ่อกำลังชดคุณยาย ท่านยืนยัน และแม่อาตมาก็ดี หมู่
คณะก็ดีที่ได้เจอเจอคุณยาย ก็ขอยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ

คุณยายไม่เคยนิทาใคร มีหน้าซำยังห้ามปราชญ์หลานไม่ให้
นิทาคนอื่นอีกด้วย

คุณยายเป็นที่พึ่งทางใจ แค่นี้เพียงเรานึกถึงท่าน เมื่อ
เรามีความทุกข์ เมื่อเราท้อ เมื่อเราเจ็บ เมื่อเราเจออุปสรรค
ความทุกข์ ความท้อ และอุปสรรคเหล่านั้นเหมือนละลายไป
กำลังใจอันสูงส่งก็เกิดขึ้นมาทันที เมื่อเราตรึกระลึกนึกถึง
คุณยาย

แม้ช่วงหลังๆ คุณยายไม่ได้ออกมาต้อนรับ เพราะ
ความป่วยไข้ ซึ่งเป็นธรรมดาของสังขาร เมื่อเข้าวัยชราแล้ว
หลายท่านแม้ไม่ได้เจอคุณยายแต่มีความคิดว่า ภาราบที่หน้า
กุฏิคุณยายก็ยังดี ขอพึ่งบารมีคุณยายให้หายจากโรคร้ายไข้

เจ็บบ้าง ให้ช่วยเหลือชีวิตครอบครัวบ้าง การงานบ้าง แล้ว เขาก็ประสบความสำเร็จในสิ่งเหล่านั้นเป็นอัศจรรย์ จึงกล่าวได้ว่าคุณยายเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่บุคคลทั้งหลาย

คุณยายเป็นที่พึ่งแก่บุคคลทั้งหลาย แม้อยู่ไกลถึงต่างประเทศก็พึ่งพาอาศัยท่าน อยู่ในบุญบารมีในการดูแลของท่าน มีรายหนึ่งเป็นภิกษุณีชาวไต้หวันบอกว่า แค่นี้เพียงเห็นรูปคุณยาย ก็รักเคารพท่านมาก อยากจะมาราบ อยากจะศึกษาธรรมะ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาในดวงใจเต็มดวง จึงลงทุนนั่งเครื่องบิน จากไต้หวันมาหาคุณยาย

ในทำนองเดียวกับอีกหลายๆ คน ในหลายๆ ประเทศ ทั้งฮ่องกง ญี่ปุ่น อเมริกา เบลเยียม ออสเตรเลีย พุด เหมือนกันในการทำนองเดียวกันว่าไม่รู้จักคุณยาย แต่รักเคารพ คุณยายมาก บางคนถึงกับฝันถึงคุณยายทีเดียว

อีกรายหนึ่งเป็นคนไทยอยู่ที่สหรัฐอเมริกา เคยศึกษา ธรรมะกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ (ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๘) คนนี้ห่างวัดไปนาน เนื่องจากไปทำมาหาเลี้ยงชีพที่ประเทศ สหรัฐอเมริกา เมื่อไม่นานมานี้ฝันว่าคุณยายมาหาแล้วบอกว่า คุณยายได้ละสังขารไปแล้ว ให้มาช่วยกันสร้างวัดให้สำเร็จ มา สร้างบารมีต่อ ฝันเช่นนั้นแล้ว เขาก็แปลกใจเพราะห่างวัดไป นาน ทำไมจึงฝันอย่างนี้ได้ ความจริงจะเป็นอย่างนี้หรือเปล่า ก็ไม่รู้

ในที่สุดก็ตัดสินใจโทรศัพท์ทางไกลมาเช็คข้อมูลว่า คุณยายยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ พอโทรมาก็ไม่กล้าถามตรงๆ ถามอ้อมอ้อมเพราะเกรงว่าจะเป็นการแข่งต่างๆ นานา แต่พอโทรเช็คข่าวก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ว่า คุณยายได้ละสังขารไปแล้ว นี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งเหมือนกัน

ประการที่ ๒ พระเจดีย์มีคุณลักษณะควรแก่การเคารพบูชา

ผู้เคารพสักการะพระเจดีย์นั้นจะได้บุญมาก ได้อานิสงส์มาก เหมือนสตรีท่านหนึ่งกำลังจะนำดอกบวบขม ๔ ดอก ไปสักการะพระเจดีย์ที่พระเจ้าอชาตศัตรูได้ทรงสร้างเพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในระหว่างเดินทางจะไปนมัสการพระเจดีย์นั้น นางได้ถูกโคแม่ลูกอ่อนขวิดตาย ตัวนางไปไม่ถึงพระเจดีย์ ดอกไม้ที่จะบูชาพระเจดีย์ก็ยังไม่ถึง แต่ด้วยใจที่ไปถึงแล้ว เมื่อละโลกไปแล้วทำให้สตรีท่านนี้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานสวยงามทีเดียว นี่เป็นเครื่องแสดงว่าพระเจดีย์นั้นเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การเคารพบูชา

คุณยายก็เช่นเดียวกัน เป็นบุคคลผู้ควรค่าแก่การเคารพบูชา ที่กล่าวเช่นนี้เพราะว่าคุณยายมีคุณธรรมหลายๆ ประการ อาทิเช่น ความอ่อนน้อมถ่อมตน ซึ่งเป็นกุศลบาย

ในการสอนคน โดยคุณยายจะยกมือไหว้บุคคลอื่นก่อนเสมอ เพื่อต้องการฝึกให้บุคคลเหล่านั้นมีคุณธรรมในตัว สามารถลดมานะทิฐิ ทำให้สามารถบรรลุผลนิพพานได้โดยง่าย

แม้เมื่อ ๑๐ กว่าปีก่อน อาตมาก็ซาบซึ้งเรื่องนี้ว่าเพ็งบวชใหม่ๆ เวลาคุณยายคุยด้วย ท่านอ่อนน้อม และเคารพพระภิกษุสามเณรมาก ท่านจะพนมมือตลอด ทั้งๆ ที่คุณยายคือบุคคลที่สร้างวัด เป็นบุคคลที่เป็นครูบาอาจารย์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ทั้งสองที่เคารพยิ่งของพวกเรามาก่อน อาตมาก็เป็นพระเด็กๆ รูปหนึ่ง คุณยายก็พนมมือไหว้ตลอดเวลา

ท่านจะมีคำพูดติดปากอยู่คำหนึ่งพนมมือไปก็บอกว่า “ท่านอย่าให้ยายบาปนะ อย่าให้ยายบาปนะ” พูดคำนี้บ่อยๆ ท่านมีความเคารพในพระสงฆ์ ซึ่งเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัยเป็นอย่างดี แม้เป็นพระลูกพระหลานเพ็งบวชไม่นาน หรือเพ็งบวชได้วันเดียวก็ตาม ท่านก็ทำเสมอหน้ากันอย่างนี้ นี่บ่งบอกถึงคุณธรรมของคุณยายจริงๆ

อาตมายังประทับใจคำให้พรของคุณยายมาก คุณยายได้ให้ไว้เมื่อตอนบวชใหม่ๆ คุณยายให้พรว่า “ขอให้ท่านได้ธรรมะเหมือนยาย” ท่านให้สั้นๆ แต่ประทับใจมาก เพราะเป็นสุดยอดของความปรารถนาทีเดียว

เครื่องบ่งชี้ความมีคุณธรรมของคุณยายผู้ควรค่าแก่

การเคารพ แม้พระภิกษุสามเณรก็ได้ทุ่มเทร่างกายแรงใจ สนับสนุนงานของคุณยายมาตลอด ดังเช่น คุณยายอายุ ๘๔ ปี คือ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีบริวารภิกษุ ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นบริวารภิกษุครั้งแรกทีเดียว ที่พระภิกษุ สามเณร อุบาลก อุบาลิกา ได้ร่วมบริจาคกันมากมาย

ต่างคนต่างชักชวนกันบริจาค ทั้งแก้วแหวนเงินทอง สิ่งมีค่าต่างๆ เป็นบริวารภิกษุให้แก่คุณยาย ๒๐๐ กว่ารายการ เป็นพันๆ ชิ้น หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นทองคำน้ำหนัก ๑๐๐ กว่า บาท แล้วนำทองคำน้ำหนัก ๑๐ บาทมาตีเป็นแผ่นทองรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าจารึกข้อความถวายเป็นบริวารภิกษุแก่คุณยาย นั้นแสดงถึงความเคารพรัก ที่พระภิกษุสามเณรมีต่อคุณยายเป็นอย่างยิ่ง

ย้อนไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ในสมัยที่คุณยายมีอายุ ๘๐ ปี เป็นปีแรกที่คุณยายเป็นประธานภิกษุ คือคุณยายทำบุญอย่างอื่นมามากแล้ว ทำที่สุดแห่งบุญ คือทำวิชากับพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ทำมาแล้ว สร้างวัดก็สร้างแล้ว บวชพระก็บวชแล้ว แต่เป็นเจ้าภาพใหญ่ทอดกฐิน คุณยายยังไม่ได้เป็น คุณยายปรารถนามาก

เมื่อขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกปากน้ำได้ แล้ว คุณยายก็ตั้งใจมากบุกตระเวนบอกบุญไปทั่วประเทศ

สาธุชนทั้งหลายพอทราบข่าวว่าคุณยายเป็นประธานกฐินต่างก็ปลาบปลื้ม ยินดีเบิกบานในบุญ ขวนขวายในบุญอย่างเต็มที่จนกระทั่งในวันงานกฐินมีคนมามาก และจำนวนปัจจัยก็เข้าวัดมาก ทำลายสถิติงานบุญใหญ่ของทุกปีที่ผ่านมาตั้งแต่สร้างวัดพระธรรมกาย อีกทั้งบรรยากาศต่างๆ ที่วัดในวันนั้นก็ดีมากเป็นพิเศษ

ตัวอย่างบุคคลที่เขาตั้งใจมาร่วมบุญกับคุณยาย ดังเช่นผู้นำบุญจังหวัดกำแพงเพชรท่านหนึ่ง ต้องการมาร่วมงานกฐินคุณยาย พอไปแจ้งรถบัสปรากฏว่ารถถูกจองหมดแล้ว เขาจึงนำรถอีแต่นมา มากันมาได้ก็คนก็พากันมา อุตส่าห์ฝ่า

กำแพงที่เป็นเพชรออกมา เพื่อมาแสวงหากำแพงบุญที่วัด
พระธรรมกาย

ส่วนที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีผู้มีบุญท่านหนึ่ง เป็น
หญิงมีครรภ์แก่ใกล้จะคลอด แต่เมื่อรู้ว่าจะทอดกฐินยาย จึง
ปรารถนาร่วมบุญกับยาย แม้มาวัดไม่ได้ก็ขอจัดคนขึ้นรถ ทำ
หน้าที่ผู้นำบุญอย่างนำสรรเสริญ ใจอยู่กับบุญกฐินมาก พอ
จัดการเรียบร้อย จึงกลับมาโรงพยาบาลด้วยความปลอดภัย
ดีใจว่าตนเองได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์แล้ว

ส่วนทางภาคใต้ เนื่องจากช่วงนั้นมีฝนฟ้าคะนองน้ำ
หลากถนนขาด ถนนขาดก็จริง แต่ใจเขาไม่ขาด ใจเขาต่อติด
กับบุญ เพราะฉะนั้นถนนขาดก็ขาดไป ลงรถต่อเรือ ลงเรือแล้ว
ขึ้นรถมาวัดพระธรรมกาย น้ำที่ขวางหน้าก็ไม่ใช่อุปสรรคเลย

อีกรายหนึ่งขึ้นรถมาวัดแล้วปรากฏว่าตกรถ ขาหักต้อง
เข้าโรงพยาบาลใส่เฝือก แต่ความที่จะเอาบุญกับคุณยาย ใส่
เฝือกจากโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้วก็มางานกฐินยาย แล้ว
วันนั้นหลายๆ คน หลายๆ ท่านก็เกิดคำว่าทำบุญแบบ “เท”
เกิดขึ้น ช่วงนี้เรารู้จักและคุ้นกันดีแล้ว แต่สมัยก่อนยังไม่ค่อย
คุ้นกับคำว่าเทเท่าไร คราวนั้นเป็นคราวแรก เทปัจจัยร่วมบุญ
กับคุณยาย ปิดบัญชีแบ่งค์เปิดบัญชีบุญ ทำบุญกันอย่างสุด
หัวใจเลย

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงบางตัวอย่างที่เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า คุณยายเป็นบุคคลที่ควรแก่การเคารพบูชา ทำให้บุคคลทั้งหลายจากทั่วสารทิศได้ตั้งใจสร้างบารมีกับท่านขนาดนี้

ประการที่ ๓ พระเจดีย์เป็นสิ่งก่อสร้างที่มั่นคง

พระเจดีย์ใหญ่อย่างเช่นสาญจีเจดีย์ สร้างประมาณ ปี พ.ศ. ๓๐๐ หรือ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว

พระเจดีย์เป็นสิ่งก่อสร้างที่มั่นคง คุณยายก็เช่นเดียวกันเป็นบุคคลผู้มั่นคง คือมั่นคงต่อคุณธรรมความดีนั่นเอง ดูแค่เรื่องหย่าบๆ คุณยายได้พบพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ เมื่ออายุ ๒๙ ปี แล้วก็บวชเป็นแม่ชี อยู่ในเพศภาวะแห่งการเป็นแม่ชีประมาณ ๖๓ ปี คิดดูง่ายๆ คนที่ตั้งใจบวชรักษาศีล ๘ อย่างบริสุทธิ์มาขนาดนี้ หาไม่ได้ง่ายๆ เลย คนทั่วไปรักษาศีล ๕ ก็ไม่ค่อยได้แล้ว บางท่านรักษาศีล ๘ ได้ไม่กี่วันก็เลิกลาไป แต่คุณยายรักษาศีล ๘ มาตลอดระยะเวลา ๖๓ ปีแล้วยังเป็นเพศนักบวชมีข้อจำกัดในหลายๆ อย่างต้องสละสิ่งต่างๆ มากมาย นี่ก็บ่งชี้ถึงคุณธรรมของท่านเป็นอย่างดี

อีกตัวอย่างหนึ่ง คุณยายอายุประมาณ ๗๒-๗๓ ปี คราวนั้นท่านป่วยหนักจนกระทั่งเดินไม่ได้เลย แต่ใจคุณยายบอก “ไม่ได้เราจะไม่แพ้ เราจะเดินให้ได้” คุณยายพยายาม

ยกเท้า ก็ยกไม่ขึ้น พยายามขยับก็ขยับไม่ได้ แต่ใจบอก “มันต้องก้าวออก มันต้องไหว” คุณยายลองใหม่ขยับทีละนิ้วๆ พอครบห้านิ้ว ก็ยกเท้าขึ้นได้ แล้วคุณยายก็บอกว่า “มันสำคัญที่ใจนะ ถ้าใจสู้ชะอย่าง มันก็ทำได้” นี่คือน้ำใจที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กยิ่งกว่าเพชรของคุณยาย

นอกจากนี้ใจคุณยายยังมีคุณธรรมที่หนักแน่น ท่านไม่ทิ้งเป้าหมายที่เกิดมาสร้างบารมีเลย คือ เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ อาตมากับหมู่คณะ ที่จัดงานดอกไม้บานได้ไปกราบ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโย ท่านได้เมตตาเล่าให้ฟังว่าไม่กี่วันก่อนหลวงพ่อก็ค้นหาคุณยายที่กุฏิ พอเจอคุณยาย หลวงพ่อก็ถามคุณยายว่า “คุณยายวันๆ คุณยายคิดอะไร” ก็อยากจะรู้ว่าคุณยายตอนนั้นอายุ ๘๙ ปี วันๆ คิดอะไร

คุณยายก็ตอบว่า “ยายคิดว่าทำอย่างไรจะปราบไอ้ดำให้ถึงที่สุดให้ได้”

นี่คือคุณยายไม่ละทิ้งเป้าหมายเลย ใจของท่านจรดจذبเสมอว่า เกิดมาในภพหนึ่งชาติหนึ่ง เกิดมาเพื่อจะปราบกิเลสปราบพญามารให้ได้ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ เพราะคนส่วนใหญ่เมื่อตั้งเป้าหมายไว้แล้ว ถ้าเจออุปสรรคก็ถดถอยหรือละทิ้งเป้าหมายนั้นไป แต่คุณยายของเราท่านไม่เคยถอยไม่เคยทิ้งเป้าหมายเลย

ประการที่ ๔ พระเจดีย์จำลองจักรวาลเอาไว้ในองค์พระเจดีย์

นี่คือความรู้โบราณที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยได้ไปค้นคว้าเจดีย์เก่าๆ ได้จำลองภพภูมิเอาไว้ คือ จักรวาลหนึ่งๆ จะประกอบด้วย นิพพาน ภพสาม โลกกันต์ ที่ฐานของเจดีย์จะมี ๔ ชั้น บ่งบอกถึงอบายภูมิ ๔ (สัตว์นรก สัตว์ดิรัจฉาน เปรต อสุรกาย) นี่ซ่อนความหมายที่ลึกซึ้งเอาไว้ สูงขึ้นไปเป็นรูปโอคว่ำ บ่งบอกถึงภพภูมิของความเป็นมนุษย์ พอสูงขึ้น

ไปอีกก็จะมี ๖ ปล้อง หมายถึงสวรรค์ ๖ ชั้น ถัดขึ้นไปก็จะมีอีก ๑๖ ปล้อง หมายถึง รูปพรหม ๑๖ ชั้น ถัดจากนั้นก็จะมีอีก ๔ ปล้อง หมายถึงอรูปพรหม ๔ ชั้น แล้วบนยอดสุดส่วนใหญ่ก็ทำเป็นทรงกลมเอาไว้ หมายถึง พระนิพพาน

ในองค์พระเจดีย์มีการจำลองจักรวาลเอาไว้ คุณยายได้กำความรู้อย่างทั้งจักรวาลเอาไว้ พูดอย่างนี้เกินเลยไปไหม! ไม่เลย เพราะว่าทุกคนก็สามารถทำได้ เชี่ยวชาญในวิชา ๓ อภิญญา ๖ ก็มีความรู้ทั้งจักรวาลทีเดียว เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนทำได้เมื่อไปถึงจุดนั้น

คุณยายได้ฝึกฝนตนเองจนมีอภิญญาจิตเชี่ยวชาญซึ่งหลายๆ ท่านได้ประสบด้วยตนเองมาแล้ว เช่น มีพระภิกษุรูปหนึ่ง ในช่วงนั้นท่านมีความคิดอยากจะสึก ซึ่งธรรมดาใจคนมีขึ้นมึลลง ขณะนั้นท่านช่วยงานอยู่แถวเต็นท์สามหลัง ตรงกันข้ามกับสภารธรรมกายสากลหลังคาจาก ปกติคุณยายไม่ค่อยได้ไปเต็นท์สามหลังนั้น วันนั้นท่านไป แล้วไปหาพระรูปนั้น พอไปเจอ คำแรกที่คุณยายพูดก็คือ “ท่าน ท่านอย่าสึกเลยนะ” ฟังแล้วขบขลุกลั่น ซึ่งใจคุณยาย ปัจจุบันพระรูปนั้นยังบวชอยู่เลย

อีกตัวอย่างหนึ่ง อาตมาเจอกับตัวเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ขณะนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ได้เมตตา

ให้อาตมากับหมู่คณะกลุ่มหนึ่งเข้าไปนั่งสมาธิที่อาคารภavana ในช่วงนั้นมีโอกาสเจอคุณยายบ่อยมาก เจอแทบทุกวัน พอเจอคุณยาย คุณยายก็จะเมตตาเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง มีอยู่วันหนึ่งอาตมามีธุระจะรีบไป เดินออกมาพบคุณยายกำลังนั่งบนรถสามล้อ บริเวณกุฏิสามหลังภายในวัด คุณยายนั่งรถสามล้อออกมา อาตมาเดินออกมา ก็เจอกันพอดี เพราะความรีบเร่ง ในใจจึงคิดว่าวันนี้ไม่ยากเจอคุณยายเลย แต่ถ้าจะหันหลังกลับก็จะน่าเกลียดมาก จึงเดินต่อไป

พอเดินมาถึงระยะห่างกันไม่ถึง ๑๐ เมตร คุณยายท่านพนมมือมองหน้ามาหาอาตมา ดวงตามองเขม็งปากพูดว่า “ท่าน ท่านไปเถอะ ยายไม่กวนท่านหรอก”

อาตมาตัวชาเลย ยืนนิ่ง โลกทั้งใบหยุดหมด ทุกอย่างหยุด ลมหายใจหยุด ทุกอย่างนิ่งไปหมด

ประการที่ ๕ พระเจดีย์บรรจุสิ่งมีค่าไว้

สิ่งมีค่าในทางพุทธศาสนาได้บรรจุไว้ในพระเจดีย์ เช่น พระพุทธรูป พระบรมสารีริกธาตุบ้าง พระธรรมคัมภีร์บ้าง คุณยายก็เช่นเดียวกัน ในตัวท่านบรรจุสิ่งที่มีค่าไว้ คือ พระธรรมกายละเอียด ซึ่งท่านมีมากมายทีเดียว ท่านฝึกฝนมาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวดึงส์ ปากน้ำ ภาษีเจริญ จนมีจิตที่ละเอียดตลอดเวลา เพราะคุณยายมักจะถูกหลวงพ่อดาว

ปากน้ำ ชักถามประจำ เวลาพักซึ่งก็น้อยเต็มทีอยู่แล้ว

หลวงพ่อดปากน้ำก็จะถาม “ลูกจันทร์เอ๊ย! ออกไปข้างนอกเมื่อก็ไปทำอะไร” “ไปซักผ้าค่ะ” หลวงพ่อ “เออแล้วใจเอ็งอยู่ในกลางหรือเปล่าวะ” (ท่านพูดภาษาพ่อกับลูกไม่ได้หยาบคายอะไร) “อยู่เจ้าค่ะ” คุณยายจะถูกจีตลอด ทำวิชาอย่างนี้ตลอด ท่านบอกว่า “ไม่ได้ ถ้าไม่ละเอียดไม่ได้ ไม่ละเอียดก็ไม่รู้ว่าเขารู้สึกอย่างไรตันเขาคิดอะไร ต้องทันทเขาให้ได้จะไปรบกวนเขาต้องละเอียดตลอดเวลา” เพราะฉะนั้นคุณยายจึงตัดสินใจต้องทำจิตให้ละเอียดตลอดเวลา

เหมือนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวท่านเขียนไว้ในหนังสือเล่าเรื่องยาย วันหนึ่งเจอคุณยายถอนหญ้าอยู่

เรียนถามคุณยายว่า “ยาย...ยายทำอะไร” เพราะว่าเห็นถอน
หญ้าอยู่ก็จริง แต่เหมือนถอนไปนึกคิดอะไรไปด้วย

คุณยายก็บอกว่า “ยายก็ถอนหญ้าไประลึกชาติไปว่า
พระพุทธเจ้าในอดีตท่านสร้างบารมีอย่างไรบ้าง”

เพราะฉะนั้นคุณยายเป็นบุคคลที่บรรจุสิ่งที่มีค่าภายใน
คือพระธรรมกายละเอียดภายในที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ธรรมกาย
ละเอียดนี้เองเป็นเนื่อนาบุญส่งผลให้มีความสุข ความเจริญ
ใครทำบุญกับธรรมกายละเอียดหนึ่งองค์ ก็ได้บุญแบบหนึ่งองค์
ทำบุญกับผู้เข้าถึงธรรมกายสององค์ ก็ได้บุญแบบคุณสองไป
เข้าถึงล้านองค์ก็คุณล้านไป เข้าถึงอสงไขยองค์ ก็คุณอสงไขยไป
เข้าถึงอสงไขยองค์ไม่ถ้วน ก็คุณอสงไขยนับไม่ถ้วนไป คุณ

ยายทำวิชชากับหลวงพ่อดปากน้ำ ทำวิชชาปราบมารต้อง
เข้ากลางธรรมกายละเอียดภายในนับอสงไขยพระองค์ไม่
ถ้วนทีเดียว ต้องมีความละเอียดมากอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นคุณยายไม่ใช่บุคคลธรรมดาที่หาได้ง่ายๆ
ทั่วๆ ไป คุณยายควรค่ากับเรือนทองที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้า
แล้วให้ทุกท่านดูรูปคุณยายที่อยู่ข้างหน้า ดูอารมณ์ของท่าน
เหมือนอารมณ์ที่เป็นของจริงที่มีความสะอาดสะอาดอันสะท้อน
ถึงบุคลิกที่แท้จริงของท่าน ดูผิวพรรณของท่านประดุจตัวจริง
แล้วดูให้ลึก ดูให้ซึ้ง คุณยายแม้เป็นผู้หญิงแต่จิตใจกล้าแกร่ง
ไม่แพ้ชายชาติตรี

คุณยายแม้อยู่กุฏิหลังเล็กๆ แต่จิตใจท่านยิ่งใหญ่

คุณยายแม้อยู่ที่แคบ แต่จิตใจท่านกว้างขวางไม่มี
ประมาณ

คุณยายดูท่านผอมบาง แต่จิตใจท่านอัดแน่นด้วยบุญ
บารมี

ดูท่านให้ดี ดูดวงตาของท่านที่แผ่ด้วยพลังเอาไว้ ดวง
ตาอย่างนี้เป็นดวงตาที่ไม่กลัวแม้พญามาร และเป็นดวงตาที่
คอยดูแลเราได้ แม้เราทั้งหลายจะอยู่มุมไหนของโลกก็ตาม
ท่านก็ดูแล ค้ำครอง ปกป้องเราอยู่

นอกจากนี้คุณยายยังผูกพันกับมหาธรรมกายเจดีย์

ท่านมีความปลื้มปิติเสมอเมื่อเห็นมหาธรรมกายเจดีย์ของเรา
ท่านปลื้มใจที่ได้ร่วมเฉลิมฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ เมื่อวันที่
๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ผ่านมา แต่ท่านจะปลื้มใจมาก
ขึ้นเมื่อได้สร้างลานธรรมสำเร็จลุล่วงไป

พวกเราทั้งหลายผู้มีจิตใจอันสูงส่ง มุ่งมั่นที่จะสร้าง
ลานธรรมให้เป็นโปงประวัติศาสตร์ที่โลกต้องจารึกเอาไว้ ให้
โปงประวัติศาสตร์ของเราโยงใยกับคุณยาย กระจายไปทั่วแผ่น
พื้นลานธรรมรอบมหาธรรมกายเจดีย์ ให้จิตวิญญูณของเรา
ผสมผสานกับจิตวิญญูณของยอดนักสร้างบารมีอย่างคุณ
ยายให้รวมเป็นหนึ่ง ณ มหาธรรมกายเจดีย์ตลอดไป ให้ลูก
หลานยายได้เจริญรอยตามคุณยาย ผู้ผ่านวัยอย่างมีคุณค่า
ผ่านเวลาอย่างมีคุณธรรม

เจดีย์ที่ยิ่งใหญ่	ใกล้และไกลก็มองเห็น
“คุณยาย” ท่านแหละเป็น	ที่พึ่งเย็น ใกล้และไกล
เจดีย์แห่งเคารพ	คุณยายครบทุกสิ่งใน
สวดสวดวันใจ	สิ่งใดๆ มิแพ้พาน
เจดีย์แสนมั่นคง	ข้างยืนยงนิรันดร์กาล
คุณยายมั่นคงนาน	ต่อนิพพานตลอดไป

เจดีย์วิศาล้า
กลางกายคุณยายไร่
เจดีย์จำลองจักร-
คุณยายคือสายธาร
ผู้รู้หวังหลุดพ้น

ทรงพระธรรมนำสุขใส
“ธรรมกาย” เวนกอนันต์
वालไว้ให้กล่าวขาน
จักรवालหมดธาตุธรรม
เทญมายลให้อัมหนา

บุญนี้จักนำ
 ลานธรรมของคุณยาย
 ทำบุญเพียงไฉน
 ทำได้หลายหลายไป
 เหมามาบัดยังเบิกบาน

สุขเลิศล้ำมากนักเชียว
 บุญมากหลายสุดแลเหลือ
 บุญเต็มเหนี่ยวเกี่ยวนิพพาน
 รวยนำโด่งถึงลูกหลาน
 จรดนิพพานสุดธรรมเอย

การหล่อหลอมลูกศิษย์ของคุณยาย

โดย พระมหาประพัฒน์ จีรวโส

“ความเสียสละของคุณยาย
เป็นความเสียสละอันยิ่งใหญ่
ที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ให้พ้นจากความทุกข์ไปสู่ฝั่งแห่งพระนิพพาน”

พระมหาประพัฒน์ จีรวโส

อายุ ๓๙ ปี พรรษา ๑๓

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๙

การศึกษาทางโลก : วิทยาศาสตร์บัณฑิต (เคมี)

มหาวิทยาลัยมหิดล

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

เปรียญธรรม ๔ ประโยค

งานพระศาสนา : รับผิดชอบงานด้านการ

เผยแผ่ธรรมะ

ในวันนี้อาตมาขอ นำประสบการณ์การสร้างบารมีมา
ถ่ายทอดให้พวกเราได้ฟังเกี่ยวกับความประทับใจในคุณธรรม
ของคุณยายอาจารย์ อาตมาคงถ่ายทอดได้เพียงบางส่วน
เพราะมีเวลาจำกัด

คุณธรรมของคุณยาย ประการแรก คือความเสียสละ อันยิ่งใหญ่

ถ้าเรามองดูในโลกนี้ ในระดับครอบครัว บุคคลที่มีความ
เสียสละก็คือบิดามารดา ที่เสียสละทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย
เพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกๆ และ
อบรมพร่ำสอนบ่มเพาะนิสัยที่ดีๆ เพื่อให้ลูกเติบโตเป็นคนดี ถ้า

เป็นระดับชุมชน ผู้นำชุมชนจะเป็นบุคคลที่เสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ให้กับชุมชนนั้นๆ ในระดับประเทศ ผู้นำของประเทศก็ยอมเสียสละตนเองมาช่วยทำประโยชน์หรือบริหารประเทศให้ก้าวไปสู่ความเจริญก้าวหน้า ให้เป็นประเทศที่สงบร่มเย็น และถ้าเป็นระดับโลกก็มีองค์กรต่างๆ มากมายที่พยายามค้นหาวิธีการต่างๆ ที่จะสร้างโลกให้เกิดสันติสุข แต่สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นพวกเราได้ยินได้ฟังมามาก แต่ปัญหาต่างๆ ก็ยังมีอยู่มากมาย ที่ยังแก้ไขไม่ได้ และก็ยังจะต้องแก้ไขกันต่อไป

แต่เมื่ออาตมาได้มีโอกาสมาพบคุณยาย คุณยายสร้างวัด คุณยายฝึกคน ทั้งๆ ที่เป็นงานหนักและเหน็ดเหนื่อยมาก แต่คุณยายไม่เคยย่อท้อเลย ทำให้รู้ว่าความเสียสละของคุณยายเป็นความเสียสละอันยิ่งใหญ่ ที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์ไปสู่ฝั่งแห่งพระนิพพาน

นี่คือประการแรกที่อาตมาประทับใจในมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ของคุณยาย

ประการที่ ๒ คือเรื่องศุภโศบายในการสั่งสอนลูกศิษย์ให้เป็นคนดี ให้รักการสร้างบารมี

จนกระทั่งมีความปรารถนาอย่างเต็มหัวใจที่จะสืบทอดมโนปณิธานตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพาคันชากี้

และบางท่านยอมบวชอุทิศชีวิตในพระพุทธศาสนา จุดนี้เป็นจุดที่ถือได้ว่าค่อนข้างยากสำหรับบุคคลทั้งหลายในโลก

คุณยายมีกุศโลบาย ในการหล่อหลอมลูกศิษย์ โดยย่อมี ๓ ขั้นตอนด้วยกัน คือ

ขั้นตอนแรก คุณยายตระหนักถึงความสำคัญของบุคคลว่า จะทำอะไรให้ทุกคนที่มาวัดแล้วเกิดความประทับใจและสบายใจ เพื่อใจจะได้เปิดกว้างที่จะรับธรรมะจากพระอาจารย์

ประการแรกก็คือ เรื่องความสะอาดของวัด สิ่งนี้คุณยายได้ปลูกฝัง และฝึกฝนลูกศิษย์ลูกหาอย่างติดต่อดู ซึ่งพวกเรา ก็คงได้ยินได้ฟังที่คุณยายสอนเรื่องการทำ ความ

สะอาดสุขพิมาน (ห้องน้ำ) ด้วยตัวของท่านเอง

ประการที่ ๒ คือ เรื่องการต้อนรับ การทักทาย ปราศรัยด้วยการสวัสดี ประนมมือด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แจ่มใส ซึ่งท่านเป็นแบบอย่างในการ ปฏิสันถารกับผู้มาใหม่ ทำให้ผู้มาวัดเกิดความอบอุ่นใจ และ สบายใจ

ประการที่ ๓ คือ เรื่องความสงบร่มรื่น ซึ่งนำพาให้ จิตใจของเราเกิดความสงบและรักที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม มากขึ้น ความสงบนี้เกิดขึ้นได้เพราะกฎระเบียบพื้นฐาน ทั้ง ๑๐ ประการของวัดพระธรรมกาย ที่คุณยายวางไว้ให้บุคคลผู้มา วัดได้ถือปฏิบัติ เช่น ไม่ควรนำสิ่งต่างๆ หรือวิทยุหรือ

การละเล่นต่างๆ เข้ามาในวัด ทำให้วัดเกิดความสงบ
เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม

ขั้นตอนที่ ๒ คือ คุณยายได้ปลุกฝังให้พวกเราทุกๆ
คนรักบุญกลัวบาป และรักการนั่งธรรมะ โดยอาศัยกิจกรรม
ของวัด บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ คือ

ข้อแรก ทานมัย คือบุญที่เกิดจากการทำทาน คุณยาย
ปลุกฝังให้พวกเราชอบและรักที่จะถวายภัตตาหารแด่พระ
ภิกษุสามเณร ได้ถวายไทยธรรมที่จุดอธิษฐานธรรม

ข้อที่ ๒ สิลมัย คือการรักษาศีล พวกเรามาวัดทุกวัน
อาทิตย์ ได้มีโอกาสตั้งใจรักษาศีลอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ บาง
ท่านอยู่บ้านตั้งใจรักษาศีล ๕ มาวัดก็รักษาศีล ๘ ได้บุญกันไป

ข้อที่ ๓ ภาวนามัย คือเรื่องการเจริญภาวนา วัดของเรานี้ไม่ว่าจะทำบุญอะไรก็ตาม สิ่งที่เราทำสม่ำเสมอเป็นรากฐานที่สำคัญ คือการปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา กลั่นจิตกลั่นใจของเราให้ผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์เสมอ

ข้อที่ ๔ อปจายนมัย คือบุญที่เกิดจากการอ่อนน้อม ถ่อมตน เรามีโอกาสได้ฝึกฝนเรื่องนี้จากการกราบไหว้ พระพุทธรูป พระภิกษุสงฆ์ และไม่ว่าใครจะมีอายุมากกว่า หรือน้อยกว่าเรา เราก็ก้มมือไหว้ผู้อื่นก่อนได้อย่างสนิทใจ เพราะเรามีคุณยายเป็นต้นแบบ

ข้อที่ ๕ เวยยาวัจจมัย คือบุญที่เกิดจากการชวนช่วยทำกิจที่ชอบ ในสมัยสร้างวัดใหม่ๆ หรือสมัยที่พวกเราประกอบพิธีบุญที่สภารธรรมกาย (หลังคาจาก) ก็ดี ญาติโยมทุกคนที่มา

วัดจะมีโอกาสรับบุญในการรักษาสমตติพระศาสนา เราได้กวาด
ถูกล้างทำความสะอาด เช็ดเสื้อผ้า เก็บเสื้อผ้าให้เรียบร้อย จนกระทั่งมี
โอกาสแบ่งบุญกันไปทำความสะอาดสุขุขิมาวนรอบๆ สภาธรรม-
กายสากล (หลังคาจาก) หรือแม้กระทั่งช่วยกันเก็บเพชรพลอย
(ขยะ) สิ่งเหล่านี้ คือบุญที่เกิดจากการชวนชวนในกิจที่ชอบ

ข้อที่ ๖ ปัตติทานมัย คือบุญที่เกิดจากการเฉลี่ยส่วน
แห่งความดีให้แก่ผู้อื่น ซึ่งพวกเราก็ได้ทำกันทุกวันอาทิตย์
และยังได้มีโอกาสแผ่อุทิศส่วนกุศลไปยังบุคคลผู้ละโลกไป
แล้วด้วย

ข้อที่ ๗ ปัตตานุโมทนามัย คือบุญที่เกิดจากการอนุ-
โมทนาบุญ สิ่งนี้พวกเราคงเห็นอยู่เป็นประจำ ตั้งแต่สมัยเข้า
วัดใหม่ๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เมื่อเราได้ยินได้ฟังบุคคลอื่นสร้าง
ความดี เราก็อิ่มใจ ยินดีในความดีของผู้อื่น แล้วก็อนุโมทนา
บุญ

ข้อที่ ๘ อัมมัสสวนมัย คือบุญที่เกิดจากการฟังธรรม
พวกเราได้มีโอกาสฟังธรรมกันทุกวันอาทิตย์ การฟังธรรมนั้น
ทำให้เราเข้าใจธรรมะลึกซึ้งมากขึ้น และนำไปปฏิบัติในชีวิต
ประจำวัน

ข้อที่ ๙ อัมมเทสนามัย คือการแสดงธรรม เมื่อพวก
เราได้ฟังธรรมแล้วเข้าใจในธรรมนั้น เมื่อมีโอกาสก็เป็นผู้ให้

ธรรมทาน แนะนำสิ่งดีๆ แก่ผู้อื่น บุญก็เกิดกับเรา

ข้อที่ ๑๐ ทิฏฐชุกกัมม์ คือบุญที่เกิดจากการทำความเห็น
ของตนให้ถูกต้อง ทุกครั้งที่เราได้มีโอกาสมาวัด ได้ฟังธรรม
เราจะเกิดกำลังใจในการสร้างความดี และรักการสร้างบารมี
ยิ่งขึ้นไป นี่ก็เป็นบุญอีกประการหนึ่ง

ทั้งหมดนี้คือบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ที่คุณยายได้ปลุกฝัง
และหล่อหลอมให้พวกเรารักบุญ รักการสร้างความดี และรัก
การนั่งธรรมะ

ส่วนสุดท้ายที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ กุศโลบายที่คุณยาย
ฝึกให้พวกเรามีความเสียสละเช่นเดียวกับท่าน ให้มีความ
เสียสละอันยิ่งใหญ่ที่จะสืบ ทอด มโนป ฌิธานข อง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ ในการเผยแพร่
วิชาธรรมกายออกไปให้ทั่วโลก แล้วนำพาสรรพสัตว์
ทั้งหลายให้พ้นทุกข์เข้าไปสู่ฝั่งพระนิพพานให้หมด ซึ่งจะต้อง
อาศัยการสร้างบุญบารมีที่ยิ่งใหญ่ และต่อเนื่องยาวนาน

เหตุที่ต้องสร้างบุญใหญ่ และสร้างบุญให้ต่อเนื่อง
เพื่อจะได้เป็นเครื่องช่วยย่นระยะทางและเวลาอันมีคุณค่าของ
พวกเราให้ไปถึงจุดหมายปลายทางที่เราตั้งใจไว้

ความยอดเยี่ยมทั้งปวงที่คุณยายสร้างไว้

โดย พระนพดล สิริวิโส

“การฟังถ้อยคำที่พระลัมมาลัมพุทฺธเจ้าตรัส
ฟังพระธรรมเทศนาที่พระสงฆ์สาวก
ของพระผู้มีพระภาคเจ้าแสดงดีแล้ว
แก่ผู้มีศรัทธาที่ตั้งมั่น
ได้ชื่อว่าเป็นการฟังอันยอดเยี่ยม”

พระนพดล สิริวิโส

อายุ ๔๓ ปี พรรษา ๑๐

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๔

การศึกษาทางโลก : ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

สาขาการบัญชี วิทยาลัยพณิชยการพระนคร

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

ประโยค ๑-๒

งานพระศาสนา : พระอาจารย์เทศน์สอน

ประจำหมู่บ้านปฏิบัติธรรม

อาตมาได้รู้จักคุณยายอาจารย์ครั้งแรก จากหนังสือ
เดินไปสู่ความสุข ได้อ่านประวัติของคุณยายแล้วมีความรู้สึก
ประทับใจอย่างมาก อยากจะปฏิบัติธรรม อยากจะเข้าถึงธรรม
เพื่อที่จะได้เป็นอย่างคุณยายบ้าง

คุณยายได้สร้างวัดที่ยอดเยี่ยม ได้สร้างพระที่ยอดเยี่ยม
วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่มีคนมาปฏิบัติธรรมมากที่สุด เป็น
วัดที่มีพระมากที่สุด และเป็นวัดที่มีการศึกษาพระปริยัติธรรม
และสอบได้เป็นอันดับ ๑ ของประเทศมาหลายปีซ้อน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน อนุตตรยสุตตร
(อังคุตตรนิกาย ฉักกนิบาต ๓๖/๕๒๗) ถึงความยอดเยี่ยม ๖
ประการ คือทสสนานุตตริยะะ (การเห็นยอดเยี่ยม) สวนา

นุตตริยะ (การฟังยอดเยี่ยม) ลาภานุตตริยะ (การได้ยอดเยี่ยม)
ลิกขานุตตริยะ (การศึกษายอดเยี่ยม) ปาจิจริยานุตตริยะ
(การปรนนิบัติยอดเยี่ยม) อนุสทานุตตริยะ (การระลึกยอดเยี่ยม)

ทัศนานุตตริยะ : การเห็นอย่างยอดเยี่ยม

การเห็นช้างแก้ว ม้าแก้ว ฯลฯ ไม่เชื่อว่าเป็นการเห็น
อย่างยอดเยี่ยม ส่วนการเห็นพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก
ของพระพุทธเจ้าด้วยความรัก ความเคารพ และด้วยศรัทธา
ที่ตั้งมั่น เชื่อว่าเป็นการเห็นอย่างยอดเยี่ยม

วัดพระธรรมกายของเราได้มีพระสงฆ์สาวกของพระ
ผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมารวมกัน และได้มีการ
ถวายปัจจัย แต่พระสงฆ์เป็นแสนรูป นั้นเป็นการเห็นอัน
ยอดเยี่ยม ได้บังเกิดขึ้นแล้วในวัดที่คุณยายสร้าง

สวานุตตริยะ : การฟังอันยอดเยี่ยม

การฟังเสียงเพลง เสียงพิณ เสียงกลองไม่เชื่อว่าเป็น
การฟังอันยอดเยี่ยม ส่วนการฟังถ้อยคำที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าตรัส ฟังพระธรรมเทศนาที่พระสงฆ์สาวกของพระ
ผู้มีพระภาคเจ้าแสดงดีแล้วแก่ผู้มีศรัทธาที่ตั้งมั่น ได้เชื่อว่าเป็น
การฟังอันยอดเยี่ยม

วัดพระธรรมกายของเราได้มีการแสดงพระธรรมคำ

สอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีสาธุชนผู้มีศรัทธา ใญ่บุญ
หน้าตาเบิกบาน ยิ้มแย้ม แจ่มใส มาตั้งใจฟังธรรม ได้ฟังสิ่ง
อันยอดเยี่ยม ในวัดที่คุณยายสร้าง

ลาภानุคตริยะ : การได้อันยอดเยี่ยม

การได้แก้วมณี ฯลฯ ไม่เป็นการได้อันยอดเยี่ยม ส่วน
การได้อริยทรัพย์ ๗ คือสัทธา ศีล หิริ โอตตปปะ พาหุสัจจะ
จาคะ ปัญญา ถือว่าเป็นการได้อันยอดเยี่ยม

วัดพระธรรมกายของเรา สาธุชนมีศรัทธา ตั้งใจมา
รักษาศีล ฟังธรรม เจริญสมาธิภาวนา ทำให้เกิดปัญญา เมื่อ
มีโอกาสดละทรัพย์ ทำทาน สร้างศาสนสถาน และตั้งใจฝึกฝน
อบรมตนเอง ให้มีความละเอียดเมื่อจะทำความชั่ว มีความ

เกรงกลัวต่อบาป อริยทรัพย์ ๗ ประการนี้ เป็นบุญลาภอัน
ประเสริฐที่สาธุชนจะนำติดตัวไปได้ในภพเบื้องหน้า จากวัดที่
คุณยายสร้าง

สิกขานุตตริยะะ : การศึกษาอันยอดเยี่ยม

การศึกษาศิลปะเกี่ยวกับช่าง ม้า ศิลปะการฟันดาบ
ไม่ใช่การศึกษาอันยอดเยี่ยม แต่การศึกษาในไตรสิกขา คือ
อริศีล อริจิต อริปัญญา ถือว่าการศึกษาอันยอดเยี่ยม

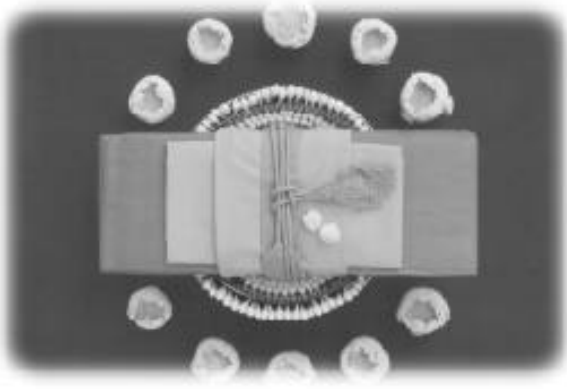

วัดพระธรรมกาย มีการศึกษาทั้งภาคปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ และที่สำคัญยิ่ง คือการศึกษาวิชาธรรมกาย อันเป็นธรรมปฏิบัติ ที่จะให้ถึงซึ่ง อริศีล อริจิต และอริปัญญา ซึ่งมีขึ้นในวัดที่คณยายสร้าง

ปาริจริยานุตตริยะ : การบำรุงอันยอดเยี่ยม

การบำรุงบุคคลชั้นสูง การบำรุงลัทธิไตรัญญา ไม่ใช่ การบำรุงอันยอดเยี่ยม แต่บุคคลผู้มีความเลื่อมใส ศรัทธา บำรุงพระผู้มีพระภาคเจ้า หรือสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ถือว่าการบำรุงอันยอดเยี่ยม

พระภิกษุสงฆ์ที่วัดของเราตั้งใจบวชอุทิศชีวิต เพื่อ

พระพุทธศาสนา ตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้ง ผู้ตั้งใจมา
อุปัฏฐากบำรุงพระพุทธศาสนา ถวายภัตตาหาร ปัจจัย ๔ แก่
พระภิกษุสงฆ์ในวัดที่คุณยายสร้าง ได้ชื่อว่าเป็นการบำรุงอัน
ยอดเยี่ยม และประการสุดท้าย

อนุสทานุตตริยะ : การระลึกอันยอดเยี่ยม

การระลึกถึงบุคคลต่างๆ เช่น บุตร ภรรยา ไม่ชื่อว่าเป็นการระลึกอันยอดเยี่ยม แต่การระลึกถึงพระรัตนตรัย ชื่อว่าเป็นการระลึกอันยอดเยี่ยม

วัดพระธรรมกายเป็นวัดปฏิบัติ และอบรมสั่งสอนให้
สาธุชนมีความเคารพในพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ให้
เจริญพุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ และสังฆานุสสติ ได้ชื่อว่าเป็นการ
ระลึกถึงคุณอันยอดเยี่ยม สิ่งนี้เกิดขึ้นในวัดที่คุณยายสร้างที่

มีวัดพระธรรมกาย มีพระเดชพระคุณหลวงปู่ และมีพวกเรา
ได้ทุกวันนี้ ก็เพราะบารมีของคุณยาย คุณยายจึงเป็นบุคคล
ที่ยอดเยี่ยม เป็นบุคคลตัวอย่างของนักปฏิบัติธรรม

ฉะนั้นคุณยายอาจารย์ของเรา จึงมีพระคุณอันยิ่งใหญ่
ไพศาลอย่างจะนับจะประมาณมิได้ ในคำสอนที่มีมาในพระ
ไตรปิฎกที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ว่า การที่เราจะ
ทดแทนพระคุณของครูบาอาจารย์ได้ ก็ด้วยการปฏิบัติบูชา
และอามิสบูชา

การปฏิบัติบูชา พวกเรามีความเคารพรักคุณยายเป็น
อย่างยิ่ง เราก็ได้ปฏิบัติบูชากันที่นี่ แล้วก็กลับไปปฏิบัติบูชาที่
บ้านทุกวัน

ส่วนอามิสบูชา ตอนนี้พวกเราทุกคนก็ได้ช่วยกันสร้าง
ลานธรรมรัตนบัลลังก์ รอบมหาธรรมกายเจดีย์บูชาธรรม
คุณยาย

การสร้างถาวรวัตถุถวายในพระพุทธศาสนาได้มีมานาน
แล้ว ดังเช่นบันทึกในกาลก่อน ชื่อปุนัพพสุมิตคฤหบดี ได้ซื้อ
ที่ดิน ๑ โยชน์ (ประมาณ ๑๖ กิโลเมตร) ปูด้วยอิฐทองคำเต็ม
พื้นที่ สร้างวิหารถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิปัสสี

สิริวิทมคฤหบดี ได้ซื้อที่ดิน ๓ คาจุต (ประมาณ ๑๔
.๔ กิโลเมตร) ปูลาดด้วยไม้เล้าทองคำ (เล้า : ไม้หลักหรือ

วัตถุที่ตั้งหรือปักเป็น ๓ มุมสำหรับรองรับ) สร้างวิหารถวาย
แด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสี่

โสถคคฤหบดี ได้ซื้อที่ดินครึ่งโยชน์ (ประมาณ ๘
กิโลเมตร) ปลูกด้วยผาลทองคำ (ผาล : เหล็กสำหรับสวม
หัวหมูเครื่องไถ) แล้วสร้างวิหารถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เวสสภู

อัจฉคคฤหบดี ได้ซื้อที่ดิน ๑ คาบุต (ประมาณ ๔
กิโลเมตร) ปลูกด้วยเท้าช้างทองคำสร้างวิหารถวายพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ากกุสันธะ

อุคคคคฤหบดี ได้ซื้อที่ดิน ครึ่งคาบุต (ประมาณ ๒
กิโลเมตร) ปลูกด้วยอิฐทองคำ สร้างวิหารถวายพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าโกนาคมนะ

สมังคคคฤหบดี ได้ซื้อที่ดิน ๑๖ กรีส (ประมาณ ๒.๕
กิโลเมตร) ปลูกด้วยเต้าทองคำ สร้างวิหารถวายพระสัมมา
สัมพุทธเจ้ากัสสปะ

สุทัตตคคฤหบดี หรืออนาถบิณฑิกเศรษฐี ได้สละทรัพย์
ซื้อที่ดิน ๘ กรีส (ประมาณ ๖ กิโลเมตร) ปลูกด้วยกหาปณะ
ด้วยทรัพย์ ๑๘ โกฏิ (๑๘๐ ล้านบาท) และสละทรัพย์อีก ๑๘
โกฏิ สร้างสิ่งก่อสร้างต่างๆ เพื่อสร้างพระเชตวันมหาวิหารถวาย
แด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา คือพระสมณโคดม

เมื่อสร้างเสร็จ ได้ถวายทรัพย์อีก ๑๘ โกฏิ เพื่องาน
ฉลองพระวิหารเป็นเวลา ๙ เดือน รวมทรัพย์ทั้งหมด ๕๔ โกฏิ
(พระวินัยปิฎก - เสนาชนธกวรรณา - เรื่องอนาถบิณฑกะ
๙/๑๘๗)

บันทึกในกาลก่อนเขาได้สร้างถาวรวัตถุถวายในพระ
พุทธศาสนา ถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายอย่างนี้
มาในยุคของพระเจ้าอโศกมหาราช ก็ได้สร้างวัดทั้งหมด
๘๔,๐๐๐ แห่ง สร้างเจดีย์ทั้งหมด ๘๔,๐๐๐ องค์ เพื่อยัง
พระพุทธรูปให้เจริญรุ่งเรือง แผ่ขยายให้กว้างไกล ไปตลอด
ทั้งชมพูทวีป

มาถึงยุคนี้ ยุคของพวกเรา พุทธศักราช ๒,๕๐๐ กว่า
ปีนี้ ยุคที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ และคุณยายได้มาบุกเบิก
สร้างวัด เราก็จะได้สร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา เพื่อ

เป็นการบูชาคุณครูบาอาจารย์ ที่ท่านเป็นผู้สอน ผู้สร้าง ผู้
ปิดประตูบ้าย เปิดประตูสวรรค์ และนิพพานให้กับพวกเรา

พวกเราจะช่วยกันสร้างลานธรรมรอบมหาธรรมกาย
เจดีย์ เพื่อประกาศเกียรติคุณ และบูชาธรรมครูบาอาจารย์
คือคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้อยู่
เบื้องหลังความสำเร็จของทุกสิ่งที่ยอดเยี่ยมในวัดพระธรรมกาย
ของเรา

หลักการสรรเสริญพระคุณของคุณยาย

โดย พระมหาวิระชัย วีรชโย

“เพียงการประกาศคุณของคุณยายด้วยวาจา
ก็ยังไม่นับว่าถึงความบริบูรณ์พร้อม
จะให้ได้ที่สุดต้องประกาศคุณด้วยการประพฤติปฏิบัติ
ตามคำสอนของคุณยาย”

พระมหาวิระชัย วีรชโย

อายุ ๓๒ ปี พรรษา ๑๑

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๗

การศึกษาทางโลก : ปริญญาตรี วิศวกรรมบีโตรเลียม

คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

เปรียญธรรม ๓ ประโยค

งานพระศาสนา : ดูแล และรับผิดชอบการฝึกอบรม

บุคลากร

ธรรมดาของขุนเขาบรรพตอันยิ่งใหญ่ ยิ่งเดินเข้าไป
ใกล้เท่าไร ก็จะมีรู้สึกถึงความทะมึนสูงใหญ่ของขุนเขามาก
ขึ้นเท่านั้น แต่จะได้ประจักษ์อย่างแท้จริงว่าขุนเขานั้นยิ่งใหญ่
ไพศาลเพียงใด ต่อเมื่อเราได้ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขาสูงเสียด
ฟ้า นั่นแหละ

ท้องทะเลมหาสมุทรก็เช่นเดียวกัน เราจะรู้ซึ่งถึงความ
กว้างใหญ่ไพศาลของมัน ต่อเมื่อได้ไปอยู่ท่ามกลางความ
แว้งว้างสุดสายตาของท้องทะเลมหาสมุทรนั้น

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ก็เป็นเช่นขุนเขาและท้องทะเลมหาสมุทรนั้น ใครที่ยังใกล้ชิดท่าน ได้รู้จักท่านมากเท่าไร ก็วยังประทับใจและอัศจรรย์ใจในคุณอันหาประมาณมิได้ของท่านมากขึ้นเท่านั้น ทำให้ยิ่งรักยิ่งเคารพ และยิ่งซาบซึ้งในพระคุณของท่านที่มีต่อพวกเรา และชาวโลกมากขึ้นเป็นลำดับ

การประกาศคุณ...สิ่งที่คุณเป็นผู้เป็นศิษย์พึงกระทำ

เมื่อคุณยายอาจารย์มีพระคุณมากมายอย่างนี้ สิ่งหนึ่งที่เรารู้เป็นผู้เป็นศิษย์พึงกระทำตอบแทนพระคุณท่าน คือ การประกาศพระคุณของท่านให้ปรากฏต่อชาวโลก แต่เนื่องด้วยคุณยาย

เป็นบุคคลที่มีคุณวิเศษ และมีพระคุณอย่างจะนับจะประมาณมิได้ หากจะต้องกล่าวถึงพระคุณของท่านด้วยเวลาน้อยนิดเพียง ๕-๑๐ นาที ให้ได้อย่างครบถ้วน ทั้งได้สาระและซาบซึ้งด้วย จึงเป็นเรื่องลำบากเหลือจะกล่าวทีเดียว

ในสถานการณ์เช่นนี้ จึงมีความจำเป็นที่เราจะต้องมีหลักในการสรรเสริญพระคุณของท่าน ซึ่งจะทำให้มั่นใจว่า แม้มีเวลาน้อยก็พูดได้ครบถ้วน ยังมีเวลามาก ก็ยังขยายความได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปตามลำดับ

หลัก ๙ ประการในการสรรเสริญพระคุณ

หลักธรรมที่จะใช้เป็นแม่บทในการกล่าวสรรเสริญพระคุณของผู้ใดในโลกนี้ ไม่มีหลักใดเกินกว่าบทสรรเสริญพระพุทธคุณ ๙ ประการที่ชาวพุทธท่องบ่นอยู่เป็นประจำว่า

“อรหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจรณสัมปันโน สุกโต โลกาวิทู อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ สัตถา เทวมนุสสานัง พุทโธ ภควา(ติ)”

ด้วยเหตุว่า พระพุทธคุณทั้ง ๙ ประการนี้ คือคุณสมบัติที่สมบูรณ์สูงสุด เท่าที่มนุษย์จะพึงฝึกฝนขึ้นมาได้ ส่วนคุณยายและเราท่านทั้งหลายก็เป็นนักสร้างบารมีที่กำลังฝึกฝนอบรมตนเองตามรอยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงดำเนินไป แม้คุณธรรมจะยังห่างไกลจากพระองค์ แต่เมื่อได้อาศัยพระพุทธ

คุณ ทั้ง ๙ ประการนี้ เป็นเครื่องส่องนำทาง ก็ย่อมจะไม่ผิดไปจากหนทางแห่งอริยมรรคอย่างแน่นอน ดังนี้คือ

ประการแรก อรหันต์ ในภาษาไทยใช้ว่า อรหันต์ แปลว่า ผู้ไกลจากกิเลส เพราะตัดกิเลสอาสวะได้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษแล้ว ใจสะอาดบริสุทธิ์ จนกิเลสไม่สามารถควบคุมบังคับได้อีกต่อไป

คุณยายแม้อยังไม่สามารถตัดกิเลสได้สิ้นเชิงเหมือนอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ท่านก็ปฏิบัติธรรมได้ดีเยี่ยม กลับใจให้สะอาด บริสุทธิ์ จนสามารถไปถึงพระนิพพานได้ ดินแดนที่สะอาดบริสุทธิ์ ไม่มีที่ใดเกินอายตณนิพพาน แสดงว่าใจของคุณยายขณะนั้นต้องสะอาดบริสุทธิ์เสมอด้วยพระ

นิพพาน อายตนนิพพานจึงตั้งดูตไปอยู่ตรงนั้นได้

ประการที่ ๒ สัมมาสัมพุทโธ แปลว่า ตรัสรู้ชอบได้ด้วยพระองค์เอง โดยไม่ต้องมีครูมาสอนสั่ง แม้คุณยายยังไม่สามารถตรัสรู้ได้อย่างพระพุทธองค์ ยังต้องอาศัยครูบาอาจารย์ คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ แต่ท่านก็มีสติปัญญาเป็นยอด สามารถตั้งเตือนสอนตนเองให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องมาแต่เล็กแต่น้อย ตั้งแต่สอนตัวเองให้มาตามหาหลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ เพื่อเรียนวิชชาธรรมกายไปช่วยพ่อจากนรก หรือเมื่อได้ยินหลวงพ่อดปากน้ำตำหนักคนอื่นว่า “ไอ้ขี้ใต้” ท่านก็สอนตนเองได้ว่า ต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด อย่าให้ครูบาอาจารย์ต้องมาตามว่ากล่าวเช่นนั้นเลย

ประการที่ ๓ วิชชาจรรณสัมปันโน แปลว่า สมบูรณ์พร้อมด้วยวิชาและจรรณะ คุณยายได้เรียนวิชชาธรรมกายจากหลวงพ่อดปากน้ำ จนสามารถทำคุณวิเศษบางประการให้เกิดขึ้นได้ ดังที่หลายท่านได้เคยประสบมาว่า ถูกคุณยายทักสิ่งที่กำลังคิดอยู่ในใจ นั้นเรียกว่าคุณยายมี เจโตปริยญาณสามารถรู้ใจผู้อื่นได้

นอกจากนั้น เรื่องหุทิพย์ ตาทิพย์ ระลึกชาติได้ ไปนรกสวรรค์ได้ของคุณยายก็ได้รับการกล่าวขานยืนยันจากผู้ที่พบเห็นด้วยตนเองมากมาย

ส่วนจรรยา คือความประพฤติของท่านก็เป็นต้นแบบอัน
ยอดเยี่ยมให้พวกเรานับแสนนับล้าน ได้ยึดถือฝึกตัวตามท่าน
มาจนถึงทุกวันนี้

ประการที่ ๔ สุกุโตะ แปลว่า เสด็จไปได้แล้ว คือ พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อครั้งยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ เมื่อเสด็จไป
ถึงที่ไหนก็ทรงนำสิริมงคล ความเจริญรุ่งเรืองไปถึงที่นั่น แม้
เมื่อพระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน ก็เสด็จไปได้ คือทรงทิ้ง
กายหายาบไว้ในโลกนี้ แต่ธรรมกายของพระองค์เสด็จไปสู่
อายตตนิพพาน

คุณยายเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ก็สามารถไปติดตามรอย

ของพระพุทธองค์คือ สามารถไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ด้วย
ธรรมกาย เมื่อท่านเดินทางไปถึงไหน ก็เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรอัน
ร่วมเย็นให้ลูกศิษย์ได้พึ่งพิงตลอดมา และบัดนี้คุณยายก็ได้ไปได้
แล้ว โดยทิ้งสังขารหยาบไว้ในเรือนทองเบื้องหน้าพวกเรา แล้ว
ไปบังเกิดใหม่ในสุคติโลกสวรรค์

ประการที่ ๕ โลกวิทู แปลว่า รู้แจ้งโลก จากพระพุทธ
คุณข้อนี้ ก็เป็นหลักให้เราเห็นคุณของคุณยายว่า ท่านได้ฝึก
สมาธิ จนมีใจที่ใสสว่างยิ่งกว่าพระอาทิตย์ยามเที่ยงวันนับ
อสงไขยดวงไม่ถ้วน จนสามารถเห็นความเป็นไปของโลก
ทั้งหลายได้ด้วยตาธรรมกาย

เห็นตั้งแต่สังขารโลก คือ กายมนุษย์หยาบ จนไปถึง
ธรรมกายที่ซ่อนอยู่ภายใน อีกทั้งเห็นสัตว์โลก คือหมู่สัตว์ทั้ง
หลาย ทั้งมนุษย์ เทวดา มาร พรหม และอรูปพรหม อีกทั้ง

เห็นโอกาสโลก คือ ภพทั้งหลาย ทั้งนรก สวรรค์ พรหมโลก
ท่านก็เห็นอย่างแจ่มชัดด้วยอำนาจของใจที่สว่างไสวอย่างไม่มี
ประมาณ

ประการที่ ๖ อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ แปลว่า พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นยอดนักฝึกคนที่ไม่มิผู้ใดยิ่งกว่า
ทรงสามารถฝึกทั้งผู้ที่มีสติปัญญามาก ปานกลาง หรือน้อย
ทั้งมนุษย์ เทวดา และพรหม ให้บรรลุนิพพานตามพระองค์ไปได้
โดยง่าย

จากประการนี้จะเห็นว่าคุณยายก็เป็นยอดนักฝึกคนที่
หาได้ยากในยุคปัจจุบัน หากจะกล่าวรายละเอียดถึงกุศโลบาย
ในการฝึกคนของท่านก็จะยืดยาว เพียงดูผลงานการฝึกคน
ของท่านคือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำทั้งสองของพวกเรา
(หลวงพ่อดำมชโย และหลวงพ่อดำตตชีโว) ก็พอจะยืนยันถึง
ความเป็นเยี่ยมในการฝึกคนของคุณยายได้

ประการที่ ๗ สัตถา เทวมนุสสานัง แปลว่า พระ
พุทธองค์ทรงเป็นครูของทั้งมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย คือ
ทรงเป็นที่พึ่งของทั้งมนุษย์และเทวดา พาให้ข้ามพ้นจากกอง
ทุกข์ ไปสู่ฝั่งพระนิพพานได้

คุณยายก็ฝึกตนด้วยธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จนสามารถเป็นที่พึ่งอันยิ่งใหญ่ให้แก่ลูกหลานทั้งหลาย คือ

ท่านได้ช่วยปิดนรก เปิดสวรรค์ และถาพหนทางไปพระนิพพาน
ให้แก่พวกเรา อีกทั้งยังสร้างวัด จัดหาปัจจัย ๔ มาสนับสนุน
ให้พวกเราได้ทำความดีอย่างสะดวกสบายด้วย ใครมีทุกข์
ร้อนใดๆ มาหาคุณยาย ท่านก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยแก้ไข
ปิดเป่าทุกข์เหล่านั้นให้ทุกครั้งไป

ประการที่ ๘ พุทโธ แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
แล้ว เพราะพระพุทธรองค์ทรงรู้แจ้ง เห็นแจ้งโลกและชีวิตตาม
ความเป็นจริง

ส่วนคุณยายนั่นเมื่อได้มาเรียนวิชาธรรมกาย ของ
พระลัมมาลัมพุทธเจ้าจากหลวงพ่อดาวกน้ำ ก็ได้รู้เห็นโลก
และชีวิตตามความเป็นจริงด้วยตาธรรมกาย และญาณของ
ธรรมกายที่ท่านเข้าถึง ได้ชื่อว่า ตื่นจากอวิชชาที่เคยปิดบัง
ท่านอยู่ และยังคงปลุกให้พวกเราตื่นจากความหลับไหล
จากอำนาจกิเลสตามท่านไปอีกด้วย

ประการที่ ๙ ภควา แปลว่า ผู้จำแนกธรรม พระ
ลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงเป็นลัทธิปัญญา แหงตลอดในธรรมทั้งหลาย
จึงทรงจำแนกแยกแยะธรรมะได้อย่างละเอียดลออ เพื่อให้สาวก
ได้เลือกนำไปปฏิบัติอย่างพอเหมาะกับสติปัญญาของตนๆ

คุณยายเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดาวกน้ำ ที่เรียนรู้
วิชาธรรมกายได้อย่างดีเยี่ยม จนได้รับการยกย่องจากหลวง

พ่อวัดปากน้ำว่า “เป็นหนึ่งไม่มีสอง” และความรู้ของคุณยาย เป็นความรู้แบบครูบาอาจารย์ คือไม่ใช่รู้เพียงเอาตัวรอดได้ เท่านั้น แต่รู้อย่างที่สามารจนนำมาสอนสั่งแก่ผู้อื่นได้

คุณยายสอนได้อย่างยอดเยี่ยม ตั้งแต่เรื่องวิชา ธรรมกายจนถึงวิชาในโรงครัว และแม้แต่วิชาเทศน์สอนคุณ ยายก็ยังแนะนำแก่พระเดชพระคุณหลวงพ่อตตชิวได้ นี่คือ คุณยายผู้แตกฉานในธรรมะของพวกเรา

ย้อนย่อเหลือ ๓ ประการ

ทั้งหมดนี้คือ หลัก ๙ ประการในการสรรเสริญพระคุณ ของคุณยายที่มีบทสรรเสริญพระพุทธรูณ เป็นแม่บท แต่หาก

ยังเห็นว่ายาวเกินไป ก็สามารถย่อใช้หลักการสรรเสริญ
พระพุทธานุคุณ ๓ ประการ คือ

๑. พระบริสุทธิคุณ

๒. พระปัญญาธิคุณ

๓. พระกรุณาธิคุณ

ประการแรก ความบริสุทธิ์ของคุณยาย แสดงให้เห็น
ตั้งแต่ข้าวของเครื่องใช้ เสื้อผ้าอาภรณ์ และเสนาสนะของ
ท่านที่สะอาดหมดจด เป็นระเบียบเรียบร้อย สอดกับจิตใจที่
สะอาดบริสุทธิ์ของนักปฏิบัติธรรม แม้แต่บุคคลที่ได้ใกล้ชิด
คุณยายก็พลอยได้เชื้อแห่งความบริสุทธิ์ไปด้วย เพราะท่าน
สะอาดบริสุทธิ์จนใครที่อยู่ใกล้ท่านไม่กล้าแม้แต่จะคิดถึงสิ่ง
ไม่ดี

ประการที่สอง สติปัญญาของคุณยายนั้นเป็นปัญญา
ที่แท้จริง แม้ท่านจะอ่านหนังสือไม่ออก แต่ก็มีปัญญาที่จะปิด
นรก เปิดสวรรค์ และกางหนทางไปพระนิพพานให้ตนเองได้
สำเร็จ และยังสามารถช่วยปิดนรก เปิดสวรรค์ และกางทาง
ไปพระนิพพานให้กับลูกหลานอีกนับแสนนับล้านได้อีกด้วย

ประการสุดท้าย ความกรุณาของคุณยายที่มีต่อพวก
เรานั้นมากมายจนสุดจะพรรณนาได้ เมื่อหลวงพ่อดำปากน้ำ
มรณภาพ ลำพังตัวคุณยายเองก็สามารถเอาตัวรอดและมี

ความสุขกับการปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว แต่ท่านยังมีมหากรุณา
ยอมลำบากตรากตรำ อดทนพร่ำสอนพวกเราด้วยความเหนื่อย
ยากแล้ว อีกทั้งยังมาสร้างวัด สร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม
และหาข้าวปลาอาหาร ตลอดจนถึงอำนวยความสะดวกต่างๆ
ให้พวกเราได้สร้างบารมีอีกด้วย ทำให้เราสามารถสร้างความ
ดีได้อย่างมั่นคงมาจนทุกวันนี้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย กล่าวไว้ว่า “ถ้า
ไม่มีคุณยาย ก็ไม่มีหลวงพ่อ ไม่มีวัดพระธรรมกาย และกั
งไม่มีพวกเราเช่นในวันนี้”

นี่คือหลักที่เราสามารถนำมาใช้กล่าวสรรเสริญพระคุณ
ของคุณยาย ให้สมกับคุณธรรมความดีอันยิ่งใหญ่ไพศาลของ

ท่าน เมื่อมีหลักเช่นนี้แล้ว เราจะเป็นลูกหลานที่มั่นใจในการกล่าวสรรเสริญพระคุณของคุณยาย ให้ชาวโลกได้รู้ว่าท่านมีคุณอันยิ่งใหญ่สุดประมาณเพียงใด

แม้กระนั้น เพียงการประกาศคุณของคุณยายด้วยวาจา ก็ยังไม่นับว่าถึงความบริบูรณ์พร้อม จะให้ดีที่สุดต้องประกาศคุณด้วยการประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของคุณยายด้วย คือ ตั้งใจทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนากลับใจให้่องใสตามท่านไป

เมื่อทำได้เช่นนี้ เราไปถึงไหน แม้ยังไม่ได้พูดสักคำ แต่เขาเห็นเพียงหน้าตาที่่องใส กิริยาอาการที่สงบสำรวม มีความประพฤติดีพร้อมทั้งกาย วาจา ใจ เขาก็จะมองย้อนกลับมาชื่นชมครูบาอาจารย์ คือ คุณยายของเราในที่สุด

หากทุกท่านทำได้เช่นนี้ เราจะเป็นสุดยอดของลูกหลานยาย เราจะไม่ใช่เพียงลูกหลานที่อยู่ใกล้คุณยายเท่านั้น แต่เราจะเป็นลูกหลานที่อยู่ในกลางใจคุณยายตลอดไป

คงอยู่ในใจ...มิรู้ลืม

โดย พระประเสริฐกิจ สุธมฺมโธ

คุณยายท่านพนมมือแล้วพูดว่า

“ณรอย่าได้อ่านะ

เดี๋ยวพระอาจารย์ท่านเขียนเอา”

พระประเสริฐกิจ สุธมฺมโธ

อายุ ๒๗ ปี พรรษา ๕

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๙

การศึกษาทางโลก : บริหารธุรกิจบัณฑิต (การตลาด)

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล,

บริหารธุรกิจบัณฑิต (การจัดการ)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก,

ประโยค ๑-๒

งานพระศาสนา : พระพี่เลี้ยงสามเณร

เข้าวัดครั้งแรก

วันขึ้นปีใหม่ของปีพุทธศักราช ๒๕๒๙ เป็นวันแรกที่อาตมาได้มาที่วัดพระธรรมกาย ครั้งนั้นยังเรียนหนังสืออยู่ในระดับมัธยมต้น เมื่อมาถึงวัดครั้งแรกเกิดความรู้สึกประทับใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะวัดนี้แปลก และแตกต่างจากวัดอื่นที่เราได้เคยพบเห็นมา คือ มีคนมาวัดมากมาย แต่กลับมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์น่าเลื่อมใสมาก โดยเฉพาะสิ่งที่สะดุดใจเป็นพิเศษ ก็คือความสะอาดของวัด มองไปทางไหนก็รู้สึกสบายตา สบายใจไปหมด

เพราะเหตุที่อาตมาเข้าวัดมาตั้งแต่วัยเยาว์ (ประมาณ ๑๒ ขวบ) จึงได้เห็นคุณยายอยู่บ่อยๆ ตอนนั้นไม่ได้คิด

อะไร รู้แต่เพียงว่าท่านเป็นอาจารย์ของหลวงพ่อัมมชโย
เจ้าอาวาส ต่อเมื่อเข้าวัดหลายปีจึงได้ทราบถึงคุณธรรมและ
ความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน ที่ท่านได้ช่วยเหลือลูกๆ หลานๆ
ที่มาขอบารมีในยามทุกข์ร้อน โดยทราบจากหนังสือบ้าง
คำบอกเล่าของผู้ที่เข้าวัดมานานบ้าง

แม้สังขารจะแปรเปลี่ยน แต่คุณยายยังรักบุญ เหมือนเดิม

ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ เมื่ออาตมาจบการศึกษาแล้ว
ได้ตัดสินใจอบรมธรรมทายาทรุ่นที่ ๒๔ และได้บวชต่อเรื่อย
มาขณะที่บวชอยู่นั้น ช่วงเช้าจะออกบิณฑบาตไปตามเส้นทาง
สายต่างๆ บริเวณรอบๆ วัด โดยจะสลับกันออกบิณฑบาต
เนื่องจากว่าพระภิกษุของวัดเรามีมาก ไม่สามารถออกบิณฑบาต
พร้อมๆ กันได้ พระภิกษุรูปที่ไม่ได้บิณฑบาต ก็จะสวดมนต์
และปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัด

ประมาณเดือนกันยายนของปีนั้น ขณะที่อาตมาและ
พระเพื่อนออกบิณฑบาตอยู่ตามปกติ ได้เห็นคุณยายออกมา
เตรียมจะใส่บาตร ที่บริเวณหน้ากุฏิที่พักของท่าน อาตมา
และพระเพื่อนทุกๆ รูป ต่างดีใจกันมาก เพราะจะได้มีโอกาส
รับบาตรจากคุณยาย

อาตมาคิดในใจว่า “คุณยายท่านอายุมาก ทั้งสุขภาพ

ก็ยังไม่ค่อยแข็งแรง แต่คุณยายก็ยังรักบุญมาก ออกมาใส่บาตรพระในยามเช้า ดีจังเลย” พระภิกษุทุกรูปตั้งใจรับบาตรกันด้วยความปิติยินดียิ่ง

เมื่อรับบาตรจากคุณยายเรียบร้อยแล้ว กลับไปที่บริเวณฉันภัตตาหารเช้า ก็ได้นำภัตตาหารที่คุณยายใส่บาตรมาแบ่งให้พระเพื่อนที่ไม่ได้ไปฉันทบาตฉันกันอย่างทั่วถึง พระทุกรูปต่างดีใจที่ได้ฉันภัตตาหารใส่บาตรของคุณยาย ซึ่งเป็นสิ่งที่แปลกมาก เพราะโดยปกติผู้ให้จะยินดีและปิติใจที่ได้ถวายภัตตาบตแต่พระภิกษุ แต่ครั้งนี้ผู้รับคือพระภิกษุกลับดีใจและเป็นสุขใจที่ได้รับการถวายภัตตาหารจากคุณยาย คงเป็นเพราะคุณยายมีคุณธรรมมาก และเป็นผู้มีพระคุณกับ

พวกเราทุกๆ คน จึงทำให้พระภิกษุทุกรูปล้วนสุขใจเมื่อได้รับ
อาหารบิณฑบาตจากท่าน

หลังจากวันนั้นมา คุณยายก็ออกมาใส่บาตรอย่าง
ต่อเนื่องเป็นเวลาเกือบหนึ่งเดือน ในช่วงนั้นพระภิกษุต่างจง
ศิวรรับบุญออกบิณฑบาตกันอย่างล้นหลาม ทำให้พระที่จัด
บุญออกบิณฑบาตต้องแบ่งบุญให้ทั่วถึงกันเลยทีเดียว

ของขวัญของคุณยาย

ทุกๆ วันปีใหม่ และวันคล้ายวันเกิดของท่าน คุณยาย
จะมีของขวัญของที่ระลึกมาถวายพระภิกษุสามเณรเสมอๆ
เป็นปัจจัยบ้าง ดวงแก้วบ้าง ล้อคเก็ทของท่านบ้าง นำความ

ปลื้มใจมาให้แก่พระภิกษุสามเณรตลอดมา

ของขวัญของคุณยายแต่ละชิ้นมีคุณค่าต่อจิตใจของพระภิกษุสามเณรเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งยังก่อให้เกิดบุญต่อบุญได้อีกด้วย คือถ้าเป็นปัจจัย อาตมาก็นำไปทำบุญต่อ ดวงแก้วก็นำมาเป็นนิมิตในการปฏิบัติธรรม ทำให้ธรรมะดียิ่งๆ ขึ้นไป และนำมาสอนสมาธิสาธุชนในโอกาสต่างๆ

คุณยายยอดนักให้กำลังใจ

คุณยายเป็นยอดนักให้กำลังใจ ท่านจะคอยให้กำลังใจแก่พระภิกษุสามเณรเสมอๆ ในช่วงที่อาตมามาทำหน้าที่เป็นพระพี่เลี้ยงสามเณร คุณยายจะให้อุปัฏฐากนำช็อกโกแลต ปานะ หนังสือ สมุด ฯลฯ มาถวายสามเณรบ่อยๆ ทราบจากอุปัฏฐากว่า เมื่อมีญาติโยมนำขนม ปานะหรือข้าวของต่างๆ มาถวายท่าน ท่านก็จะนึกถึงสามเณร ให้อุปัฏฐากนำมาถวายสามเณรเสมอ ท่านอยากได้บุญกับสามเณร

ในช่วงเทศกาลต่างๆ เช่นในวันสามเณร (วันเด็ก) ท่านก็จะฝากของขวัญ ทั้งของที่ระลึก สมุด หนังสือ ปากกา มาถวายให้สามเณรจับฉลากกัน สามเณรรูปใดที่จับฉลากได้ของขวัญจากคุณยาย ดูจะดีใจเป็นพิเศษ

ทุกๆ ปีในช่วงที่สามเณรจะสอบบาลีสนามหลวง คุณยายจะถวายปากกาให้สามเณรทุกรูป และฝากมาบอกว่า ยาย

อธิษฐานให้ทุกๆ รูปสอบได้ เป็นกำลังใจและยังความดีใจให้
แก่สามเณรเป็นอย่างยิ่ง

ศิลปะการแนะนำของคุณยาย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ในวันคล้ายวันเกิดของท่าน ปีพุทธ
ศักราช ๒๕๔๑ คุณยายถวายเป็นปัจจัยให้กับพระภิกษุสามเณรที่
ศาลาจาตุมหาราชิกา ท่านมาถวายเป็นกับมือของท่าน
หลังจากถวายเป็นปัจจัยเสร็จแล้ว พี่อารีพันธุ์อุปลากของท่าน
ก็บอกว่า คุณยายมีอะไรจะพูด ทุกคนต่างรอฟังกันอย่างใจ
จดจ่อ

คุณยายท่านพนมมือแล้วพูดว่า “เณรอย่าดีอันนะ เตี้ยว

พระอาจารย์ท่านเขียนเอา” ยายกล่าวถึง ๓ ครั้ง

พระภิกษุต่างพากันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ที่คุณยายเป็นห่วงเอ็นดูสามเณร แต่อาตมาารู้สึกว่า ท่านบอกทั้งสามเณรและพระภิกษุเป็นนัยว่า “อย่าตื้อนะ ให้อยู่ในพระธรรมวินัยนะ” ทำให้อาตมาารู้สึกว่าคุณยายมีศิลปะการพูดการแนะนำ ที่ฟังแล้วทำให้ได้คิดและนำไปปฏิบัติตามไปด้วย

ภาพความทรงจำที่ดีในครั้งก่อน ยังคงอยู่ในใจของอาตมาไม่รู้ลืม และจะจดจำคุณยายผู้เป็นครูบาอาจารย์ของอาตมาตลอดไป

พระคุณของคุณยาย

โดย กัลยาพวง - กัลยาเรณู ไชคอนันต์ตระกูล

“ทำบุญอย่าให้เดือดร้อนนะ
ค่อยๆ ทำทีละนิด บุญจะเพิ่มเป็นภูเขา”

กัลยาพวง ไชคอนันต์ตระกูล

อายุ ๗๐ ปี

กัลยาเรณู ไชคอนันต์ตระกูล

อายุ ๗๐ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๑

อาชีพ : ธุรกิจส่วนตัว - บริษัทส่งสินค้าออกต่างประเทศ
งานสร้างบารมี ทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร และผู้นำบุญ

เราทั้งสองไปวัดครั้งแรก เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๑ ตอนนั้นเห็นโบสถ์กำลังก่อสร้างอยู่ รู้สึกชอบใจเพราะรูปแบบเรียบง่าย ดูสวยงาม ต้นไม้ก็ร่มรื่นเขียวชอุ่มไปหมด ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เรากำลังเสาะแสวงหาวัดเพื่อปฏิบัติธรรม ยิ่งทราบ่วัดนี้มีการสอนนั่งสมาธิด้วย และยังได้เห็นกฎระเบียบ ๑๐ ข้อของคุณยายที่วางไว้ให้พระและคนที่มาวัดปฏิบัติตามนั้น อ่านแล้วรู้สึกชอบใจ ยิ่งมั่นใจว่าน่าจะเป็นวัดนี้แหละที่กำลังแสวงหาอยู่ หลังจากนั้นเราก็มาวัดกันบ่อยขึ้น

วันหนึ่งมีโอกาสได้ไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว และคุณยายอาจารย์ ซึ่งอยู่พร้อมหน้ากันทั้ง ๓ ท่าน ได้ถามปัญหาต่างๆ

เพื่อให้เข้าใจว่า “คนเราเกิดมาต้องการอะไร”

เมื่อได้รับคำตอบจากครูบาอาจารย์ ที่อธิบายอย่าง
แจ่มแจ้ง จึงเข้าใจชัดเจนและเลื่อมใสมากยิ่งขึ้น และได้มี
โอกาสเป็นเจ้าภาพสร้างเสาสีมาของโบสถ์ ทั้ง ๘ ต้น ครั้งนั้น
นับเป็น จุดเริ่มต้นของการทำบุญใหญ่ของเราทั้งสอง

หลังจากนั้นได้มากราบคุณยายบ่อยๆ ท่านเมตตา
นั่งสมาธิ เรามีโอกาสรับฟังคำสอนจากท่านโดยตรง ท่านเตือน
ว่า “ทำบุญอย่าให้เดือดร้อนนะ ค่อยๆ ทำทีละนิด บุญจะ
เพิ่มเป็นภูเขา” และยังสอนอีกว่า “การทำบุญควรจะร่วม
กันทำ”

เราทั้งสองได้มีโอกาสร่วมสร้างอาคารดุสิต อาคารนิมมานรดี อาคารบุโรหิตา (อาคารสองชั้น) และถวายเป็นที่พำนักของพระภิกษุสงฆ์บริเวณติดโรงครัวด้วย (ปัจจุบันใช้เป็นที่พักของเจ้าหน้าที่ในวัด)

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ได้ถวายปัจจัยซื้อที่ดิน ๑๐๐ ไร่ ซึ่งปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของที่ตั้งมหาธรรมกายเจดีย์ มีโอกาสถวายทองคำหนัก ๑๐ กิโลกรัม เพื่อร่วมหล่อรูปเหมือนพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และเมื่อคุณยายได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺชโย ให้เป็นประธานใหญ่ทอดกฐินและทอดผ้าป่า ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๑ เราทั้งสองก็ได้มีโอกาสร่วมทำบุญใหญ่ เป็น

ประธานรองทอดกฐินและทอดผ้าป่าร่วมกับคุณยายมาโดยตลอด

ช่วงนั้นทำบุญบ่อยจนคุณยายจำชื่อเราทั้งสองได้แม่น ไปกราบคุณยายครั้งใด ก็จะได้รับพรจากท่านทุกครั้ง ท่านเตือนให้ทำความดีสม่ำเสมอ และเมตตาบอกอีกว่า “คุณพวงอายุ ๖๐ ปีแล้วนะ จะทำอะไรลืมนุ่มๆ ไม่ได้แล้วนะ” เท่ากับการบอกให้ทราบเป็นนัยๆ ว่า ให้ค่อยๆ หยุดธุรกิจ เพื่อจะได้มีเวลามาทำบุญทำกุศล และปฏิบัติธรรมมากขึ้น

คุณยายเป็นคนคุยสนุก จะเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังเสมอ และยังเล่าเรื่องปดลูกระเบิดในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ให้เราฟังด้วยความภาคภูมิใจ ปลื้มใจอยู่บ่อยๆ

ครั้งหนึ่งคุณยายบอกบุญเราทั้งสอง เพื่อให้ร่วมสร้างประตูใหญ่หน้าวัดเป็นประตูสแตนเลส เรายอมรับบุญทันที คุณยายพูดว่า “ดีนะ ที่เราสร้างประตูกันกิเลส ขนาดสถาปนิกฝรั่งยังชมว่าสวย” ทำให้เราทั้งสองปลื้มใจมาก

หลังจากนั้น เมื่อใดก็ตามที่เราพบคุณยาย ท่านจะพูดถึงเรื่องนี้ทุกครั้ง เป็นการเตือนให้เราตามระลึกถึงบุญที่ได้ทำตลอดเวลา

ครั้งหนึ่งเมื่อธุรกิจของเราประสบปัญหาหนักมาก สถานการณ์ตอนนั้นเราไม่มีหนทางที่จะแก้ไขได้ จึงนำเรื่อง

ไปกราบเรียนปรึกษาคุณยาย น้าอัศรชัยที่คุณยายตอบแบบฟันธงเลยว่า “ไม่ต้องกลัว ยายจะช่วยเอง” และปรากฏว่าเราสามารถเอาชนะอุปสรรคครั้งนั้นได้อย่างไม่คาดฝัน

อีกเรื่องหนึ่งที่น้าอัศรชัยใจคือ ก่อนถึงวันไหว้บรรพบุรุษ มักจะฝันเห็นบรรพบุรุษ ทำให้จิตใจว่าอุ่น ไม่สบายใจพอไปเล่าให้คุณยายฟัง พร้อมกับนำรูปภาพ วันเดือนปีที่มรณะของบรรพบุรุษไปให้ท่านดู คุณยายรับปากว่าจะช่วยนับแต่วันนั้นก็ไม่เคยฝันถึงบรรพบุรุษอีกเลย

บ่อยครั้ง หากคุณยายพอจะมีเวลา ท่านจะเล่าเรื่องราวธรรมะละเอียดๆ ให้ฟังเป็นการเตือนให้ระวังว่า เรื่องเวรกรรมมีจริง เช่น คนทำบาปอย่างไร ตายไปแล้วจะไปรับกรรมอะไร

จะไปเป็นสัตว์อะไรในอบายภูมิ คุณยายเล่าสนุกแต่จริงจัง
ทำให้พวกเราฟังแล้วได้ข้อคิด และนี่ก็ถึงแต่เรื่องบุญมากขึ้น

คุณยายพูดเสมอว่า วันนี้ต้องทำให้ดีที่สุด ชาตินี้ต้อง
ทำให้ดีที่สุด ตายไปแล้วเอาอะไรไปไม่ได้ เอาไปได้แต่บุญ
กับบาป

ขอกราบคุณยายด้วยความเคารพรัก และขอรำลึก
ถึงคุณความดีของคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกุล ผู้เป็นต้นแบบแห่งการสร้างบารมี ทำให้เราได้รู้จัก
เร่งสร้างบุญบารมีในชาตินี้ก่อนที่จะสายเกินไป

เหนือคำบรรยาย

โดย กัลฯ ดวง บงกชเกตุสกุล

“คุณจำเอาไว้ง่ายๆ นะ
ทำอะไรที่ใจเข้ากลาง (ศูนย์กกลางกาย) ก็คือบุญ
ทำอะไรที่เอาใจออกนอกกลาง ก็เป็นบาป”

กัลฯดวง บงกชเกตุสกุล

อายุ ๔๗ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๒

การศึกษาทางโลก ปริญญาโท คอมพิวเตอร์

Kenedy Western University, U.S.A.

อาชีพ ธุรกิจส่วนตัว บริษัท ไมโคร ชัน ซิสเต็ม จำกัด

งานสร้างบารมี ทำหน้าที่กัลยาณมิตร และผู้นำบุญ

ภาคนครหลวง ๕

ธรรมะที่คุณยายได้มอบไว้ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๒๕ เป็นสิ่งอันทรงคุณค่ายิ่งสำหรับผม ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผมได้มีโอกาสดูอาหารเข้ามาถวายพระที่วัดพระธรรมกาย ตลอดระยะเวลาสองปี ไม่เคยเว้นเลยแม้แต่วันเดียว จะว่างเหงา หาวนอน หรือเหน็ดเหนื่อยจากงานเพียงใดก็ตาม ผมก็ยังคงนำอาหารมาทำบุญทุกเช้า

ตอนเย็น ผมจะไปซื้อกับข้าวแล้วเตรียมเครื่องปรุงต่างๆ ให้พร้อมตั้งแต่หัวค่ำ พอตื่นนอนตอนเช้า ๐๔.๓๐ น. ก็ลุกขึ้นมาปรุงอาหารด้วยตัวเอง เสร็จแล้วอาบน้ำแต่งตัวขับรถมาถึงวัดประมาณ ๖ โมงเศษๆ เพื่อจะได้เตรียมอุ่นอาหารบางอย่างก่อนถวายพระที่ศาลาดูสิต

ระหว่างพระฉันอาหาร พวกเรา (อุบาสก อุบาสิกา และเจ้าภาพที่มาถวายภัตตาหาร) จะสวดมนต์ทำวัตรเช้า พอสวดมนต์เสร็จ ก็เป็นเวลาที่เราจะสวดเสร็จพอดี หลังจากรับพรพระแล้ว พวกเราจะมาทานอาหารกันที่ครัวหน้า (อาคารยามา) นั่งกันเป็นแถวยาวหันหน้าเข้าหากัน

คุณยายจะเดินออกมาตรวจที่ครัวทุกวัน ท่านจะทักทายสาธุชนที่มาทำบุญ ด้วยการยกมือไหว้ก่อนอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนและงดงาม พร้อมกับพูดว่า “เอาเลย คุณ...ตามสบายนะ ขอให้บุญเยอะๆ นะ”

บางวันพอคุณยายเดินมาถึงพวกเราที่กำลังนั่งรับประทานอาหาร ท่านได้ยินเสียงซอญซูดจานเพื่อกวาดเม็ดยา

ข้าวต้มเลี้ยงดัง ท่านจะสอนว่า “ให้ทำเลี้ยงเจียบๆ เรากินข้าวไม่ได้ถืออาวรุโพรบกับใคร” แล้วท่านยังพูดอีกว่า “กินให้อิ่มๆ นะ กินให้หมด อย่ากินทิ้งกินขว้าง”

พอพวกเราทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนออกจากวัดเพื่อไปทำงานตามปกติ หากยังพอมีเวลา เราจะเอาบุญกวาดใบไม้บริเวณหน้าศาลาตุลิต อาคารยามา ศาลาจตุมหาราชิกา และที่หน้าโบสถ์ แล้วแต่ว่าเวลาจะอำนวย

ครั้งหนึ่ง ผมเดินถือไม้กวาดออกมา เพื่อกวาดใบไม้บริเวณริมสระข้างศาลาตุลิต พบคุณยายกำลังนั่งถอนวัชพืชอยู่ที่สนามหญ้า ผมจึงเข้าไปกราบท่าน

“คุณยายทำอะไรครับ” ผมถามคุณยายซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาถอนวัชพืช

“ยายถอนพรววัชพืชที่มันขึ้นแซมทิ้งไป” คุณยายตอบพลาง ถอนหญ้าไปพลาง

“คุณยายไม่เหนื่อยหรือครับ แล้วเมื่อไรมันจะหมดครับ” ผมถามคุณยายแบบเด็กๆ คุณยายตอบว่า “เราค่อยถอนค่อยเก็บไป มันก็ต้องหมดเข้าลั้วกัน” ผมถามคุณยายต่อไปว่า “คุณยายครับ มีคนเขามาถามปัญหาหลวงพ่อกทุกวัน หลวงพ่อก็ตอบทุกวัน เป็นหลวงพ่อนี้มีงานมากเหมือนกันนะครับ ต้องตอบปัญหาซ้ำๆ ซากๆ แล้วปกติเราจะทำความดี และทำบุญ

“ได้เวลาใดบ้างครับ” คุณยายหยุดถอนหายใจ หันหน้ามองผม และเมตตาสอนผมว่า

“คุณรู้ไหม เรื่องนี้ง่ายนิดเดียว ยายน่ะไม่รู้หนังสือ ชักกะตัวเดียว แต่ยายทำบุญและรักษาศีลได้ตลอดเวลาเลย คุณจำเอาไว้ง่ายๆ นะ ทำอะไรที่ใจเข้ากลาง (ศูนย์กลางกาย) ก็คือบุญ ทำอะไรที่เอาใจออกนอกกลางก็เป็นบาป

ดูอย่างยายสิ ยายถอนหายใจไป ยายก็ระลึกชาติไป พร้อมกันได้ ยายไปคิดว่าชาติก่อนยายไปทำอะไรมาบ้าง ยายก็เข้ากลางไปเรื่อยๆ ยิ่งเข้ากลางไปเรื่อยๆ เราก็ยังมีศีล บริสุทธิ์ขึ้น ใจก็ละเอียดขึ้น และบุญก็ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ คุณจำวันนะ จะทำอะไรก็แล้วแต่ ให้ใจอยู่ที่กลางตลอดเวลา นะ คุณเอาอาหารมาถวายพระทุกวัน ให้ใจอยู่ที่กลาง คุณจะได้อะไร มากนะ คุณรู้ไหม ยายเอาอาหารที่คนเขามาให้ยายทาน ไป ถวายพระพุทธรูปเจ้าทุกวัน เจ้าของเขาก็จะได้บุญมากด้วย”

คำสอนของคุณยายประโยคเดียว แต่ประทับใจผมมาก กะทัดรัดและลุ่มลึก ผมรู้สึกเคารพรักคุณยายและหลงพ้อมาก ในชีวิตผมนึกถึงแต่หลวงพ่ทั้งสองและคุณยายมาโดยตลอด

ผมไม่เคยมองว่าคุณยายเป็นแม่ชี ผมระลึกเสมอว่า คุณยายเป็นพระมาตลอด มิได้เป็นเพียงพระของผมเท่านั้น แต่คุณยายยังเป็นพระของทุกคนที่อยู่ใกล้ และรู้จักคุณยาย

เรื่องนี้คนที่อยู่ใกล้ชิดคุณยายก็คงรู้สึกเช่นเดียวกับผมอย่าง
แน่นแท้ แม้แต่ล๊อคเก็ตคุณยาย ผมก็เรียกว่า ล๊อคเก็ตพระยาย
เพราะผมรู้สึกว่าคุณยายเป็นพระ และผมสังเกตว่าพระภิกษุ
ท่านก็นับถือคุณยายเช่นกัน

ยังมีอีกหลายเรื่อง que เมื่อคุณยายเอย่ขึ้นมา ทำให้ผม
ต้องทิ้ง และหยุดซักถามเรื่องอื่นๆ ที่จะเกี่ยวโยงต่อไปทันที
เพราะ “คำตอบของยาย คือทุกสิ่ง”

ผมคงไม่อาจสรุป และบรรยายประสบการณ์ของผมที่
มีต่อคุณยายได้มากกว่านี้ คงพูดได้แต่เพียงว่า “ธรรมะของคุณ
ยาย เหนือคำบรรยายจริงๆ”

พบวัดดี พระดี และคนดี

โดย กัลยาประยงค์ ปีกขาว

“ยายรักบุญ มองเห็นอะไรเป็นบุญหมด
กวาดใบไม้ก็กวาดกิเลส
ล้างห้องน้ำก็ล้างกิเลส
ขุดหญ้า ถอนต้นไม้ก็ขุดกิเลสออกไป
ยายทำจนทำไมไหวถึงจะนอน”

กัลยาประยงค์ ปีกขาว

อายุ ๖๐ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๓

การศึกษา : ประถมศึกษาปีที่ ๔

อาชีพ : ทำนาอยู่ที่ตำบลคลองสาม

อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

ป้ามีอาชีพทำนาอยู่คลองสาม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ทาง
วัดประกาศให้ชาวบ้านคลองสามมาช่วยกันขุดดินสร้างวัด
ป้าดีใจมากที่มีโอกาสมาร่วมงานด้วย ยุคแรกสร้างวัดลำบาก
มาก เพราะคนรอบข้างไม่เข้าใจวัด ป้าต้องอาศัยธรรมะจาก
คุณยายคอยเป็นกำลังใจ จึงฟันฝ่าอุปสรรคมาได้

ป้าประทับใจที่คุณยายสอนว่า

“ยายรักบุญ มองเห็นอะไรเป็นบุญหมด กวาดใบไม้
ก็กวาดกิเลส ล้างห้องน้ำก็ล้างกิเลส ขุดหญ้า ถอน
ต้นไม้อะไรก็ขุดกิเลสออกไป ยายทำจนทำไมไหวถึงจะนอน”

ป้าฟังคุณยายพูดแล้วก็ทำตามที่ท่านสอน

ชุดต้นอ้อ

สมัยสร้างวัดพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ป้าเคยรับบุญชุดต้นอ้อ สูงท่วมหัว มีต้นไมยราพยักษ์หนามเต็มต้น มันขึ้นปนกัน อยู่หลังกุฏิหลวงพ่อตัดตชีโว ขึ้นยาวไปถึงท้ายวัด หลวงพ่อให้ป้าช่วยชุดออก มันเยอะมาก ป้าเห็นแล้วก็บอกว่า “โอ้โฮ! นี่หรือบุญเรา”

หลวงพ่อก็ตู่ว่า “ถ้าคนอื่นทำได้ก็ไม่ได้มาถึงเอ็งหรอก” ป้าฟังแล้วคิดว่าเพราะคนอื่นทำไม่ได้ บุญนี้จึงมาถึงมือเรา เราคงได้บุญเยอะ ป้าก็เริ่มชุดต้นอ้อ

พอป้าเริ่มชุด คุณยายมาเห็นเข้า ท่านบอกว่า “ชุดคนเดียวอย่างนี้ คุณยงค์ตาย เดี่ยวยายช่วย”

พอคุณยายว่าจะช่วย ป้าก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง แล้วท่านก็ไปบอกให้คนงานมาช่วยตัดต้นอ้อให้มันต่ำลง เกลาให้ชุดง่าย ป้าก็เริ่มชุด ชุดอย่างเพลิดเพลิน ใจเป็นสุขมาก

ต้นอ้อมันขึ้นอยู่บนคันคูที่ดินแข็ง รากของมันลึกมาก เป็นเถายาวเหมือนปล้องอ้อย ปล้องหนึ่งจะแทงหน่อออกมาตรงรอยต่อ เวลาชุดต้องระวังอย่าให้เถาขาด ต้องชุดไปให้ถึงเหง้ากลาง ถ้าเถาขาดหน่อใหม่จะขึ้นรอบๆ และถ้าชุดเหง้าไม่หมด รุ่งขึ้นปีใหม่มันจะเกิดต้นอ้อใหม่

คุณยายเป็นคนเดินดูว่า ต้นอ้อขึ้นตรงไหน แล้วบอก

ป้า “คุณยงค์ขุดตรงนี้ๆ”

ท่านบอกว่า “รีบขุดนะ อย่าให้มันออกดอก ถ้าดอกมันปลิวไปทั่ว เดี่ยวมันจะงอกต้นใหม่”

คุณยายให้ขุดจากปลายมาหาต้น คนขุดต้องเป็นคนใจสู้ ท้อไม่ได้ เพราะต้องขุดไปเรื่อยๆ ไม่มีกำหนดว่ามันจะหมดเมื่อไร แต่ที่ป้าไม่ท้อเพราะคุณยายคอยช่วย คอยแก้ไข ใจป้าเป็นสุข มันเพลิน ไม่คิดอะไร คิดแต่ว่า “โอ้โฮ ! เราจะได้บุญเยอะๆ เท่านั้นเอง”

คุณยายรู้หมดเลยว่าป้าคิดอะไร ท่านบอกว่า “ยายรู้คุณ แต่คุณไม่รู้ยาย (รู้ใจ)”

ปีแรกเริ่มขุดดงใหญ่ ปีที่สองขุดตามเกาะเล็กเกาะน้อย มันก็ยังไม่หมดเพราะยังมีเหง้าอยู่ ต้องขุดรากถอนโคนจึงจะเกลี้ยง จำได้ว่าใช้เวลา ๔ ปีถึงจะปราบต้นอ้อเรียบ ไม่มีขึ้นอีกเลย

แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์

วันหนึ่งป้ามาวัด หลวงพ่อทัตตชีโวเทศน์เรื่องมงคลชีวิต ๓๘ ประการ อยู่บนศาลาจาดุมหาราชิกา ป้าฟังเทศน์ไปตลอด เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปบ้าง แต่มีอยู่คำหนึ่งคือ “แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์” ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ

พอกลับบ้านไปทำนา ขณะกำลังดำนาอยู่ ใจก็คิดว่า

“แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ มันคืออะไรหนอ ๆ ? นึกตั้งแต่ตอนดำนากว่า จะว่างมาวัดได้ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว

พอมาวัด คุณยายยืนคอยอยู่ตรงมุมตู้สเตนเลสส์ ที่โรงครัว (อาคารยามา) ป่าช้าจักรยานเลี้ยวมาตรงโค้งศาลาจากตุ่มหาราชิกา ก่อนถึงโรงครัว ห่างจากตรงที่คุณยายยืนประมาณ ๕-๖ วา คุณยายก็พูดขึ้นว่า

“คุณยงค์ฯ แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ไม่มีอะไรหรอก”

ป่าก็ใจปื๊บเลย “โอ้โฮ! เราคิดอยู่กลางนาแท้ๆ ยายรู้หมดเลย”

“คุณยงค์แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ไม่มีอะไร

หรือก มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เท่านั้นแหละ”

ก่อนเข้าวัดป่ายากจนมาก อาศัยปลูกกระต๊อบที่ทำยนา แต่พออดทนสร้างบารมีก็มีเงินซื้อบ้าน และที่น่าอัศจรรย์คือ เมื่อไปขอซื้อบ้าน เขากลับยกบ้านให้เลย ชายข่าวก็ได้ราคาดีหมดหนี้ ปัจจุบันชีวิตป่าได้สร้างบารมีอย่างมีความสุข ก็เพราะบุญที่เคยอยู่ใกล้ชิดคุณยาย ได้ฟังคำสอนดีๆ จากคุณยาย

ป่าภูมิใจที่ได้มาพบคุณยาย ได้พบวัดดี พระดี และคนดี กราบนอนบ้นอมระลึกถึงคุณยายด้วยความเคารพรัก และบูชาเป็นที่สุด

ประยงค์ ปีกขาว

ประทับอยู่ในความทรงจำ

โดย กัลยาณงนก ปัญญาจงเจริญ

“ยายหาเงินมาให้
พวกคุณใช้กันอย่างสบายไม่ต้องเหนียวยาก
แต่ใช้แล้วอย่าให้เป็นชู้ข้าบุญ
คือใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อพระศาสนา
เจ้าของทรัพย์เขาก็ได้บุญ
เราก็ไม่เป็นหนี้พระศาสนา”

กัลยาณงนก ปัญญาจงเจริญ

อายุ ๔๗ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๐

การศึกษาทางโลก : นิติศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

อาชีพ : นักบริหารทั่วไป ๕ ส่วนการตลาด

ฝ่ายพัฒนาบริการสื่อสารร่วมระบบดิจิทัล

องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย

งานสร้างบารมี : ทำหน้าที่กัลยาณมิตร และผู้นำบุญ

คุณยายรักความสะอาด

ใครก็ตามที่มาศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (วัดพระธรรมกาย) เมื่อมองผ่านศาลาจตุรทิศหรรษิกาเข้าไปจะเห็นโรงทานก่อน คุณยายสอนว่า

“โรงทาน (โรงครัว) ของวัดเป็นด้านหน้า เปรียบเสมือนหน้าบ้านของวัด ถ้าครัวสกปรก คนมาเห็นเข้าก็ไม่เกิดความรู้สึกศรัทธา ยิ่งถ้าเป็นคนมาใหม่ด้วยแล้ว เขาก็จะตำหนิไปถึงเจ้าอาวาสได้ว่าดูแลวัดไม่ดี พวกเราต้องช่วยกันดูแลครัวให้สะอาดอยู่เสมอ ใครไปใครมาเห็นเข้าก็จะทำให้เขาเกิดศรัทธาอยากมาทำบุญ สร้างความดีให้เพิ่มขึ้น พวกเราก็ได้บุญไปด้วย”

คุณยายรักความสะอาดมาก ท่านพูดเสมอว่า “ที่อยู่อาศัยของเรา ถ้ายังปล่อยให้สกปรก เลอะๆ เทอะๆ แล้ว ธรรมชาติภายในจะสว่างได้อย่างไร ข้างนอกมันบ่งบอกถึงข้างใน ฉะนั้นถ้าใครอยากให้อารมณ์สว่างไสว ต้องรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยตั้งแต่ภายนอก เวลานั่งสมาธิจะเข้าถึงธรรมได้ง่าย”

ใช้ของ อย่าให้เป็นขยะบุญ

สมัยเมื่อมีการสร้างโบสถ์ (เม.ย - มิ.ย. ๒๕๒๒) พอขึ้นโครงสร้างก็ต้องทำนักร้าน เพื่อให้ช่างฉาบปูน หล่อเสา เเทคาน ฯลฯ เสร็จแล้วจะรื้อนักร้านออกมากองไว้ เพื่อรอสร้างนักร้านใหม่ต่อไป บริเวณนั้นจึงมีกองไม้มากมาย

คุณยายสอนให้พวกเราที่มาช่วยสร้างโบสถ์ ช่วยกัน ถอนตะปูออกจากไม้นั่งร้านที่รื้อออกมาให้หมด แยกขนาด และประเภทของไม้ออกจากกัน เป็นประเภทไม้สั้น กลาง ยาว และไม้คด แล้วนำมาจัดเรียงให้เป็นระเบียบ โดยให้ช่างปิกเสายกพื้นไว้ แล้วพวกเราก็มีหน้าที่จัดเรียงไม้แต่ละประเภท

คุณยายบอกว่า “เขตก่อสร้างมีอันตรายจากพวก เศษเลื่อยไม้บ้าง ตะปูบ้าง ถ้าพวกเราช่วยกันทำตรงนี้ให้ปลอดภัย ช่างก็ทำงานได้สะดวก งานก่อสร้างก็ไปได้รวดเร็ว ไม่มีอุปสรรค

ไม้ก็เหมือนกัน ให้พวกเราแยกประเภทเอาไว้เป็น พวกๆ เวลาช่างไม้เขาจะหยิบจะฉวยไปใช้งานก็สะดวก ถ้าเราปล่อย สุมเอาไว้ เวลาช่างเขาใช้งานก็หยิบลำบาก แถมถ้าอยากได้ ไม้สั้น แต่หยิบออกมาเป็นไม้ยาวก็ต้องตัดออก พออยากได้ไม้ ยาวก็ต้องเสียเงินซื้อใหม่ เพราะเอาไปตัดเป็นไม้สั้นเสียหมด แล้ว ทำให้สิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ ค่าใช้จ่ายส่วนนี้ไม่น้อยเลย

พวกเราจะได้ช่วยกันดูแลรักษาสมบัติพระศาสนาอีก ชั้นหนึ่ง เจ้าของที่เขาทำบุญสร้างโบสถ์เขาจะได้บุญเต็มที เพราะเราใช้ทรัพย์ของเขาให้เกิดประโยชน์คุ้มค่า ส่วนไม้ที่ แตกมาก รวมทั้งเศษไม้ก็เก็บมาให้ธรรมทายาทไว้ทำฟืนหุงข้าว เวลาอบรมภาคฤดูร้อน”

นี่คือคุณยาย ทุกอย่างไม่มีทิ้งให้เสียของเลย แม้แต่
ตะปูที่ถอนแล้วก็ยังนำไปช่างกิโยตขายได้อีก งานนี้คุณไพรัช น้ำ
เต้าหู้สะพานใหม่และคณะก็มาช่วยกันถอนตะปู เรียงไม้ รวม
ทั้งล้างกระเบื้องหลังคาโบสถ์ก่อนนำขึ้นไปมุงหลังคา ในช่วง
ที่มีการก่อสร้างในตอนกลางคืนเป็นประจำ ฉะนั้นในบริเวณ

ก่อสร้างจึงไม่มีใครได้รับอุบัติเหตุเพราะถูกตะปูตำ หรือถูก
เหล็กแทงเท้าเลย เพราะในแต่ละคืนพวกเราเก็บกวาด แม้แต่
เสี้ยนไม้ก็ไม่ยอมให้หลงเหลือ

คุณยายจะย้ำทุกครั้งเรื่องการใช้ของที่เราทำบุญมาให้
เกิดประโยชน์สูง ประหยัดสุด ท่านบอกว่า

“ยายหาเงินมาให้พวกคุณใช้กันอย่างสบายไม่ต้อง
เหนื่อยยาก แต่ใช้แล้วอย่าให้เป็นขี้ข้าบุญ คือใช้ให้เกิด
ประโยชน์สูงสุดต่อพระศาสนา เจ้าของทรัพย์เขาก็ได้บุญ
เราก็ไม่เป็นหนี้พระศาสนา”

ปัญญาเดินหน้า ศรัทธาตามหลัง

คุณยายจะพูดอยู่เสมอๆ ว่า “ทำอะไรก็ตามให้ใช้ปัญญาเดินหน้า ศรัทธาตามหลัง” คนเราถ้าใช้ศรัทธาเดินหน้า จะทำได้ไม่นาน เดี่ยวก็ไปไม่รอด ไม่สามารถสร้างบารมีไปได้ตลอดรอดฝั่ง ถ้าใครอยากจะทำบารมีไปให้ตลอดต้องรู้จักใช้ปัญญา

คุณยายยังยกตัวอย่างต่อไปอีกว่า “คนเราทำบุญอะไร ให้นึกเอาบุญอย่างเดียว ถึงจะได้บุญเต็มที่ ถ้าทำบุญแล้วอยากใหญ่ อยากดัง เดี่ยวก็หลุด เพราะกิเลสมันเข้ามาท่วมใจ”

“ยายขอให้พวกเราเอาบุญกันเยอะๆ นะ เอาบุญล้วนๆ อย่าเอาบุญปนกิเลส”

ทำงานเป็นทีม ต้องไม่ทิ้งกัน

ศาลาจตุรมหาราชิกะจะมีการทำความสะอาดใหญ่ปีละครั้ง โดยมีพี่บรรเจิดเป็นผู้รับผิดชอบ ผู้เขียนเองหลังจากว่างงานครึ่งตอนบ่ายวันเสาร์ ก็ได้ไปช่วยทำความสะอาดโดยปั่นบันได แล้วไต่ไปตามโครงหลังคา เอาไม้กวาดกวาดฝุ่นจากหลังคาลงมา พอกวาดไปได้พักใหญ่รู้สึกเวียนศีรษะหน้ามืด ความดันมันลดลง มองลงมาหาพี่ๆ ก็ไม่เห็น สงสัย

คงไปพักเหนื่อยกัน จึงหลับตากอดโครงหลังคา คิดว่าเดี๋ยวก็
คงหาย จะได้ทำงานต่อ

เพียงครู่เดียว คุณยายก็มาถึง ท่านบอกว่า “คุณลง
มาเดี๋ยวนี้เลย จะตกอยู่แล้วยังคิดจะกวาดหลังคาอยู่อีก ยาย
นะนั่งไม่ติดเลย ต้องรีบออกมาจัดการกับบรรเจิด ปล่อยให้น้อง
ทำงานอยู่คนเดียวไม่ดูไม่แล” แล้วท่านก็จับบันไดไว้ให้ผู้เขียน
ไต่ลงมา

พอลงมาถึงก็เรียนท่านว่า “หนูไม่เป็นไรหรอกค่ะ ยัง
ทำไหว พวกพี่ๆ เขาเหนื่อยกันมาตั้งแต่เช้าแล้ว คงไปพักเดี๋ยว
ก็มา”

คุณยายไม่ยอม ท่านบอกว่า “เวลาทำงานให้ช่วยกัน
เวลาเลิกก็ให้เลิกพร้อมกัน อย่าปล่อยให้ใครคนใดคนหนึ่ง

ทำคนเดียว มันจะไม่ไหวเอา” นี่คือคุณยายของเรา

ครั้งที่ ๒ พี่ขจร (พระขจร กรุณาจาโร มรณภาพปี ๒๕๓๔) สมัยเป็นอุบาสกท่านมีหน้าที่รับผิดชอบทำความสะอาดอาคารดาวดึงส์ทุกเช้าวันเสาร์ และทำความสะอาดใหญ่ทุกวันเสาร์ต้นเดือน สมาชิกที่มาช่วยรับบุญทำความสะอาด ก็คือญาติโยมที่มาเลี้ยงข้าวต้มพระนั่นเอง

พี่ขจรจะใช้ความสามารถพิเศษในการเล่าธรรมะผูกใจสมาชิกให้มาช่วยงานได้ทุกวันเสาร์ พอตีปีนั้นพี่ขจรลาอุปสมบท เพื่อทดแทนพระคุณมารดา ไปจำพรรษาที่วัดลูกแก จ.กาญจนบุรี จึงได้ฝากให้พี่ๆ น้องๆ ช่วยดูแลทำความสะอาดแทน

เกิดเรื่องขึ้นอีกจนได้ วันเสาร์ต้นเดือนต้องทำความสะอาดใหญ่ บังเอิญสมาชิกคนอื่นติดธุระจำเป็นกันหมด มาเลี้ยงข้าวต้มพระเสร็จก็พากันกลับ เหลือผู้เขียนอยู่คนเดียว รับปากพี่ขจรไว้แล้ว ไม่ทำไม่ได้ คิดอย่างนี้แล้วจึงจัดแจงขนโต๊ะหมู่บูชาออกมา ถอดมุ้งลวดออกมาเตรียมขัด ขนพรม ขนรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำ พยายามแรงมือเต็มที่ เพราะยังต้องกวาดหลังคา ภูพื่น ขัดห้องน้ำพระอีก รู้สึกสนุกสนานมากที่ได้รับบุญนี้

พอทำไปได้พักเดียว คุณยายมาอีกแล้ว ท่านเข้ามา

ถามว่า “คุณทำอะไรนะ” ก็เรียนท่านว่า “ทำความสะอาด
ประจำลัปดาห์ค่ะ”

คุณยายถามอีกว่ามีคนทำกี่คน จึงเรียนท่านว่า “พี่ๆ
เขาติดธุระกันหมด หนูทำคนเดียวได้ค่ะ”

เท่านั้นเอง คุณยายเรียกอุบาสกมาทั้งหมดวัดเลย พี่ๆ
ที่เตรียมตัวออกข้างนอก แต่ยังไม่ทันได้ไป คุณยายสั่งว่า

“ถ้างานไม่เสร็จ ยังไม่ต้องออกไป ยายนั่งเข้าที่อยู
เห็นเข้า หนไม่ได้ต้องลุกออกมา ปล่อยให้ทำอยู่คนเดียว
ได้ยังไง ?”

หลายปีผ่านไป จึงคิดออกมาว่า คุณยายท่านสอนให้
ลูกศิษย์ทำงานเป็นทีม แม้กระทั่งงานครัว ถึงจะแบ่งหน้าที่

กันทำ ใครก็ตามที่ทำงานประจำของตัวเองเสร็จแล้ว ก็จะต้องมาช่วยพี่ๆ น้องๆ ที่ยังทำงานไม่เสร็จ ยิ่งท่านกำหนดเวลากลับบ้านไว่ว่า ถึงเวลา ๕ โมงเย็น ให้ทุกคนโดยเฉพาะผู้หญิงออกจากวัดให้หมด ไม่ให้เหลือเลย

ฉะนั้น พอใกล้เวลา ทุกคนจะต้องช่วยกันทำงานให้เสร็จเรียบร้อย จะไม่ยอมปล่อยให้เพื่อนเหลือตกค้าง เกินเวลาเลย พวกเราเคารพคำสั่งคุณยายมาก เว้นแต่เวลาที่มีการก่อสร้างต่อตอนกลางคืน ซึ่งหลวงพี่ท่านจะเรียนให้คุณยายทราบ พวกที่อยู่บางคนที่เป็นผู้หญิงจะต้องมีรถกลับทุกคน คุณยายเป็นห่วง เพราะสมัยนั้นเปลี่ยวมาก รถประจำทางก็หมดตั้งแต่ ๖ โมงเย็น ขนาดออกตรงเวลา บางครั้งยังต้อง

โบกรถลิสต์ออกมาลงที่ปากทางบางชั้นรပ်บ่อยๆ เพราะรถ
เมล์หยุดวิ่งรับผู้โดยสารเอาตื้อๆ ปล่อยให้ยืนคอยกันจนมีดคำ
โชคดีที่พวกเรากลับพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ มีทั้งหญิงและชาย
จึงไม่มีใครกล้าทำอะไร ทำให้รู้ว่าคุณยายรักและเป็นห่วงพวก
เรามาก

นี่เป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็กๆ น้อยๆ ที่ประทับอยู่ใน
ความทรงจำของผู้เขียน

หลานยาย...อย่าดี้อ อย่าชนะ

โดย กัลยาที่ร้อยตรีหญิงกัลยาณี โพธิสาร

“คุณยายเป็นต้นแบบในการสร้างความคิด
ไม่ใช่กับดิฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น
แต่เป็นให้กับชาวโลกทุกๆ คนด้วย”

กัลยาที่ร้อยตรีหญิง กัลยาณี โพธิสาร

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๗

การศึกษาทางโลก : รัฐศาสตรบัณฑิต
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การศึกษาทางธรรม : ธรรมศึกษาเอก
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานพระศาสนา : เจ้าหน้าที่ฝึกอบรมบุคลากร

ครั้งแรกที่ได้เจอคุณยาย...ที่อาคารยามา ซึ่งมีสาธุชนมานั่งรอกกราบท่าน เพื่อที่จะถวายปัจจัย หรือมาขอให้ท่านช่วยในเรื่องส่วนตัว รู้สึกตื่นเต้นจังเลยที่จะได้เห็นคุณยาย เพราะเคยแต่ได้ยินคนพูดถึงคุณยายให้ฟัง ทำให้อยากรู้จักตัวจริงของท่านมาก

ดิฉันมาอยู่วัดทั้งๆ ที่ไม่ทราบเลยว่าใครเป็นคนสร้างวัด หรือใครเป็นเจ้าของาวาส ทราบแต่เพียงว่า วัดแถวบ้าน (ที่ต่างจังหวัด) ก็มีแต่พระเป็นผู้สร้างวัด พอมาอยู่ที่นี่รู้ว่าผู้หญิงเป็นคนสร้างวัด จึงรู้สึกทึ่งว่า ผู้หญิงคนนี้เก่งจัง ทำได้อย่างไร และอยากพบท่านมาก

เมื่อมาอยู่วัดได้ราว ๓-๔ เดือน วันหนึ่งทราบว่าคุณยายจะมาที่อาคารยามา ดิฉันรีบไปดักรอดูด้วยใจจดจ่อว่า อยากจะเห็นท่าน สักพักคุณยายก็มาพร้อมกับพี่อารีพันธุ์ ท่านยังไม่ทันได้นั่งเลย ก็ยกมือไหว้พวกเราทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องนั้นก่อน และพูดว่า

“ให้ได้บุญกับยายเยอะๆ กันทุกๆ คนนะ”

ดีใจจังที่ได้เห็นหน้าคุณยาย คุณยายยิ้มให้ เป็นยิ้มที่น่ารักที่สุดในโลก มีแต่ความจริงใจ บริสุทธิ์ ดูแล้วเย็นเข้าไปถึงใจข้างในเลย...นี่เป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้เห็นคุณยาย และตั้งความหวังไว้ในใจว่าอยากจะได้พบคุณยายทุกๆ วัน

แล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่เฝ้านว่าจะมีโอกาสพบคุณ

ยายใกล้ๆ ตอนนั้นดิฉันทำงานอยู่ที่โรงเรียนพระปริยัติธรรม
ที่คนหนึ่งบอกว่า “คุณยายมาแล้ว คุณยายมาแล้ว” ดิฉัน
ดีใจมาก

คุณยายกับพี่อาร์พันธ์มานั่งที่โรงเรียน พวกพี่ๆ ที่
โรงเรียนก็เข้าไปกราบ รวมทั้งดิฉันด้วย โอ้! ครั้งนี้เป็นครั้งแรก
ที่ได้เห็นคุณยายใกล้ๆ กระเียบไม่กี่ก้าวก็ถึงแล้ว

คุณยายเมตตาเล่าเรื่องราวในสมัยที่ทำวิชชาอยู่กับ
หลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ เนื้อความเป็นอย่างไร จำ
ไม่ได้ เพราะมัวแต่จ้องดูคุณยาย ด้วยความเคารพและศรัทธา
ดิฉันนั่งดูคุณยายไปก็ซึมไป พี่ๆ ต่างก็เข้าไปกราบที่ตักคุณยาย
ดิฉันนั่งอยู่แถวหลังไม่กล้าเข้าไป เพียงแต่ยกมือจรดหน้าผาก

ไหว้คุณยายเท่านั้น

ทันใดนั้นคุณยายก็หันมาที่ดิฉัน แล้วก็กวักมือเรียกเข้าไปใกล้ๆ ดิฉันรีบคลานเข้าไปกราบที่ตัก คุณยายเอามือลูบศีรษะ แล้วพูดว่า “นี่หลานยายนะ อย่าตื้อ อย่าชนนะ”

อารามที่ดีใจมาก ไม่ได้พูดอะไร ได้แต่นึกในใจว่า “หนูคืออย่างไรหนอ ทำไมคุณยายถึงพูดกับหนูอย่างนั้นะ”

จากนั้นดิฉันก็คลานถอยหลังออกไปนิดหนึ่ง เพื่อให้คนอื่นมีโอกาสเข้าไปหาใกล้ๆ บ้าง แต่คุณยายก็เมตตากวักมือเรียกดิฉันเข้าไปอีก แล้วพูดอย่างเดิมว่า “หลานยาย อย่าตื้อ อย่าชนนะ”

ดิฉันก็ยิ้มๆ ยกมือไหว้คุณยาย คิดในใจว่า เวลาคนอื่นเข้าไปกราบ ไม่เห็นคุณยายพูดเหมือนกับที่พูดกับดิฉันเลย ดิฉันจึงจำคำที่คุณยายพูดไว้ตลอดเวลา และคิดเอาเองว่า คุณยายคงเห็นกระมังว่า ต่อไปข้างหน้าดิฉันอาจจะไปติดกับใครเขาเข้า จึงเตือนไว้ก่อน ดิฉันจะได้ระลึกถึงคำสอนของท่านได้...ดิฉันจะไม่ติดกับใครหรอกค่ะ คุณยาย แล้ววันนั้นดิฉันได้ถ่ายรูปกับคุณยายด้วย

ณ วันนี้ แม้ว่าคุณยายจะละสังขารไปแล้ว แต่ดิฉันก็ยังมีความรู้สึกว่า คุณยายยังอยู่กับดิฉันตลอดเวลา คุณยายไม่ได้ไปไหน คุณยายเป็นต้นแบบในการสร้างชีวิตไม่ใช่กับ

ดิฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่เป็นให้กับชาวโลกทุกๆ คนด้วย

คุณธรรมและคุณความดีของคุณยายยังอยู่ในใจลูกหลานทุกคน ที่จะจดจำต้นแบบนี้ไว้ในศูนย์กลางกายตลอดไป เพื่อให้คุณยายได้บุญทุกอย่างกับลูกหลานที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างบารมี เพื่อที่จะติดตามคุณยายไปทุกภพทุกชาติ

ด้วยความเคารพรักและบูชาอย่างสูงสุด

จาก...หลานคุณยาย

ISBN ๙๗๔-๘๘๓๒๒-๔-๔

ที่ปรึกษา พระมหาสุวิทย์ วิฑูรย์โก ป.ธ. ๙

พระวฑฒ์ สุวฑฒโก

บรรณาธิการบริหาร อรุณ ชื่นญาณพร

กองบรรณาธิการ

พระมหาโชคทวี วฑฒโกโร

พระมหาวิระชัย วีระโย

พระกฤตสลก กตคุโณ

พระประเสริฐกิจ สุเมโ

คุณวิวัฒน์ เพ็ชรน้ำสิน

สยามพร รัชสีสกรณ์

ประกาศรี บุญสุข

ชนิดา จันทราศรีไศล

ธยานี สุภาวิมล

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

จารุวรรณ วคินสกุล

ออกแบบรูปเล่ม อนนงนุช ช่างรังษี

รูปเล่ม พระวฑฒ์ สุวฑฒโก

วัลลภ นิลถนอม

สุระเชษฐ์ ชำนาญไพรี

ภาพ

เสริมสวย ศรีโยธี

เจ้าหน้าที่ศูนย์ภาพนิ่ง

กองการพิมพ์ สำนักประชาสัมพันธ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์

มูลนิธิธรรมกาย ๒๓/๒ หมู่ ๗

ต.คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี